

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

M. Elizabeta Urš.

Moj Jezus.

Zakaj je Jezus pesem mojih pesmi,
zakaj je mojih strun naslajši zvok?

Zakaj je on edini moja misel,
ko dvigne mladi van se pod obok?

Zakaj on solnce moje je poldansko,
zakaj on zvezda mojih je noči?
Zakaj vanj zlivajo se moji upi,
ljubezen moja zanj, le zanj gori?

Bila sem sreče s polno dušo žejna,
zaman sem je iskala pri stvarih,
pri Jezusu, ob jaslicah je bila
na ustnicah njegovih in v očeh.

Ljubezni sem iskala nesebične,
ljubezni čiste kakor solnčni dan:
na trdem križu bila je pripeta,
ljubila je iz sto globokih ran.

Srce je po nebesih zahotelo,
en sam utrinek rajski, en smehljaj!

Iskaje sem prišla pred tabernakelj,
tam našla sem nebes najgloblji raj.

O bjaslicah pod križem, pred altarjem
umirilo se morje je želja,
zato je Jezus v vsaki moji struni

O lilija ob Križu snežnobela!
O zvezda, ki v nebesih bo žarela
pred živim Solncem, dokler Bog ostane —

O prosi, Blažena, za Cerkev sveto
in tudi zame, da bo srce vneto,
za Krista in njegove božje Rane!

Nemirno je srce moje...

Rev. R. L. Tominec, O. F. M.

OD ZA RODOM izginja, veletok časa podira vse, mesta izginjajo, nova nastajajo, prestoli se dvigajo, prestoli padajo, lice zemlje človek oblikuje, altarje postavlja in jih podira — svojega lastnega srca pa ne more spremeniti. Vedno enako je, vedno hrepeni, rod za rodom prihaja z istim nemirnim, iščočim in hrepečim srcem.

**Kelih zlat se v kelih
nov prekuje,
a srce se naše ne pre-
snuje.**

* I. *

Po čem hrepenimo? Odgovor je dolg in je kratek: za srečo.

Bil je nekoč kralj, star in bolehen in prihajala je poslednja ura. Nemo so se spogledovali zdravniki in končno je angleški zdravnik, ki je bil tudi navzoč izpregovoril obrnjen h državnemu tajniku: "Pri nas na Angleškem imamo sredstvo, ki utegne kralju pomagati." Nema obličja zdravnikov so zaživela v eno samo vprašanje . . .

"Če kralj obleče srajco srečnega človeka, mu utegne odleči," je končal angleški zdravnik. Kralj, ki je čul poslednje besede se je zaupno nasmehnil in dejal svojemu dvornemu maršalu — "idite brž, v moji državi mora biti več kot dovolj srečnih ljudi. Idite, mudi se."

Maršal se je odpravil. Kam, je pomislil . . . Da! k njemu grem k ravnatelju državne banke. V zadnji vojni si je nabral ogromno premoženje, lepo in dobro ženo ima in če se ne motim celo dva srčkana otroka. Tja grem.

Kočija se je ustavila pred krasno palačo. Soproga je sprejela maršala z opravičilom: "Moža ni doma; sama sem v velikih skrbah, že nekaj tednov je ves potr, nekaj večjih bank je ustavilo poslovanje, boji se za velik del premoženja." Maršal je vljudno poslušal, vljudno izrekel par besedi tolažbe in se poslovil. "Saj bi takorekoč moral vedeti, da človek, ki tako zelo visi na denarju, ne more biti srečen" je mrmral sam s seboj in velel pognati v najlepši del mesta, naselbino samih odličnih, mogočnih osebnosti. Bilo je vse mirno. Lepi nasadi, lepa, odlična pročelja hiš. Kočija obstane. Dvorni maršal izstopi in že se odpro vrata palače. Dva srežaja čakata migljajev.

"H knezu!" — skozi razkošno razsvetljeno stopnišče, odeto v mehke preproge in v privatni kabinet tedaj vsemogočnega nemškega kneza Bismarcka.

Strežaja izgineta za težkimi zavesami.

Maršal je prošnjo ponovil. Tedaj je knez nagnil glavo, potrepal velikega psa ob svojem stolu, nerazdraženega prijatelja, in pričel: "Sicer je res, ekscelenca, da se mi je v življenju marsikaj posrečilo in da sem večino svojih načrtov nemoteno izvedel: toda tudi meni je bila postavljena meja — do tu in nič več. Delal sem račun in mislil že, da se bo vse ujemalo, pa ni šlo. Da ni bilo katolikov! Seveda s posameznimi bi že bil opravil, toda njihova edinstvo mi je vse načrte podrla. Škofe sem zapiral, duhovnike zaprl v ječe in kaznilnice, ponujal sem jim ženske in denar — zastonj. Zaničljiv posmeh mi je bil edini odgovor. Tedaj sem jim odtegnil plače, zasegel cerkveno premoženje, prepustil sem starce-duhovnike lakoti. Zastonj! Zaseženo cerkveno last je pokupila občina in jo vrnila cerkvi, bolehne duhovnike so jemali k sebi na dom in jim stregli kot knezom — glejte, ekscelenca — tu nisem vedel ne naprej ne nazaj. Zakaj, kaj hočem z bajoneti, ko ni bilo krivcev?

Danes me je groza. Mislim na Napoleona, ki je moral na otok sv. Helene, jaz bi raje umrl. Kako je že Napoleon rekel: "Ne bil bi tukaj, če bi cerkve ne preganjal; kdor se dotakne papeža, umre." Ali bo z menoj prav taka? Ekscelenca, groza me je.

Pustiva to; grenkost je v tem. Vsekakor vidite, da moje srajce ne boste mogli rabiti. Svetujem Vam, da greste v Švico, na najvišje planine, kjer ni hotene politike in ne denarja in ne časopisov. Tam utegnete najti pastirja, ki je srečen . . ." Maršal se je poslovil.

Še isti večer je v brzovlaku hitel preko meje v staro, malo, lepo Švico. Videl je solnčni vzhod na Rigi, ki je baje najboljši v Evropi in še isto jutro hitel med osamele pastirje po raztrešenih planinah. Pozno v dan je začul petje. Mlad, lep glas . . . pogleda preko nizkega grmičja. Tam na zelenici leži osemnajstletni pastir in poje pesem: svoji edini, ljubljenci, ki z njim deli usodo pastirske sreče onkraj gore.

Maršal razjaha, prepusti konja vodniku in plani pred nič slutečega pastirja. "Fant, srajco daj, dobiš zanj, kar hočeš, samo da je dobim."

"Srajco, gospod? Je nimam . . ."

Kralj je umrl, Bismarck je našel ponižanje in tudi tisti, ki je Bismarck zanj delal — Wilhelm II. Ali res ni najti srajce srečnega?

Poskusiva iti za srečo, predragi.

Iskala jo bova vsepovsod. V palačah bogatinov in kočah ubožcev, pri vernih in nevernih, velikih in malih, čistih in nečistih, nedolžnih in krivičnih, učenih in preprostih, otrocih in odraslih. Skratka ničesar nočeva pozabiti, vsepovsod bova iskala in vpraševala — prešla bova preteklost, preiskala sedanjost in poskušala odgrniti tudi zastor prihodnosti . . . Pojdiva predragi z nemiro za mirom . . .

* II. *

Ker sem obetal, da bova srečo vsepovsod iskala, bi morda danes šla v palače bogatinov in mogočnih tega sveta.

Bilo je letos v maju. (1925) v mestu Muenchen. Nekoliko od mesta oddaljena je naselbina samih ličnih vil. Zunanost odgovarja notranjosti. Sobne opremljene z vso mogočo udobnostjo, stopnice zglajene kot steklo, odete v mehke preproge. Z ljudmi, ki bivajo v teh hišah pa je drugače.

Ob 9. uri je bila služba božja. Sv. maša s kratkim nagovorom. Med mašo je igral na harmonij in zaeno neizrekljivo lepo pel sloveč monakovski ženski zdravnik H. S., ki je obenem tudi velik umetnik v glasbi in petju. Majhna, starinska cerkva je polna do poslednjega kotička, še skozi nizko okno je zrlo nekaj mož.

Po službi božji sem bil povabljen na zajtrk k nadvojvodinji M. materi bivšega, sedaj že umrlega cesarja Karla I.

Vljuden, ljubeznjiv sprejem v nepopisno prijetno urejenem salončku. Po kosih stoje na majhnih stojalih fotografije njenih vnukov, cesarice Cite, lepa slika cesarjeviča Otona, nekaj oljnatih portretov. Razgovor je postal živahen.

"Kako je pri Vas doma gospod pater? Veste, Vaša izreka nemškega jezika mi tako zelo ugaja, slovenski naglas se še vedno prav rahlo čuje in to mi je tako prijetno. Veste, nekaj malega razumem tudi slovenščine.

"Zelo me veseli, cesarska visokost, da se še spominjate naše dežele in našega jezika . . ." krajsni so vaši kraji, prečastiti. Bleda ne morem nikdar pozabiti, in mične cerkvice na otoku."

Grofica P., ki je bila tudi navzoča je vprašala iznenada: "Ali je Vaše ljudstvo še vedno tako dobro in verno kot svoj čas; marsikaj se čuje, da ni več vse tako lepo, kot svoje dni."

"Vojna se pač pozna, kot vsepovsod, toda mislim, da je srce še vedno globoko verno. Naše mate-

re in mlade žene imajo naravnost zlata srca. Možje imajo trdo lupino, pa sladko jedro."

"Vi zelo ljubite svoj narod" — je povzela nadvojvodinja.

"Seveda ga, cesarska visokost! Toda rad bi nekaj vprašal, upam, da ne boste užaljeni. Mnogo so listi pisali o smrti in poslednjih dneh Vašega sinu pokojnega cesarja Karla I. Morda bi smel vprašati, kako je bilo, veste, da me kot človeka in duhovnika to zanima."

"Rada Vam ustrezem, prečastiti." Nekaj listov je pisalo o celi stvari povsem resnično in resno. Jaz bi omenila le eno: da je namreč moj sin, pregnanstvo prenašal nad vse udano. Mnogo je molil... in to srce ni poznalo laži;" — tu je čelo nadvojvodinje zastrla rahla žalost, oči so zatrepetale, grofica P. je sočutno vzela njeno glavo med svoje dlani — "da nadaljujem; poslednje dni je bilo v njegovi sobi Najsvetejše; vdano se je pripravljaj na odhod. Prejel je vse zakramente in mirno . . . umrl. Njen glas je vstrepetal . . .

Cesarica Cita je silno trpela. Morete me razumeti, sama v tujini z otroci, edini tolažnik ji je bil dvorni duhovnik pater O. Sicer pa lahko vidite fotografije . . . Cela vrsta slik iz pregnanstva. Prihod. Na mrtvaškem odru. Pogrebni sprevod. Cesarica Cita v žalni obleki z malimi otroci. Cesarjevič Oton hiti z rožami na očetov grob. Zatem poslednja slika cele cesarske rodbine, Oto na malemu poniju.

Prijazno sem se zahvalil in omenil, da je obraz malega Otona čudno žalosten.

"Kako naj bo drugače. Pomislite, dvanajstleten komaj, pa je moral toliko prestati. Otrok je še in vendar ni več. Ne veste kako to boli . . . da ni vere, nevem kako bi bilo."

Naj omenim, da gre nadvojvodinja vsako nedeljo k obhajilu. Navadno odhaja poslednja iz cerkvice.

Mejtem mi je cigareta dogorela. Pretekla je že poldruga ura in meni se je mudilo.

"Cesarska visokost, zelo mi je bilo drago in ljubo. Hvaležen sem Vam za to uro in mislim, da marsičesa ne bom pozabil nikoli." "Vzemite tole seboj" V spomin mi je dala vrsto fotografij. Ljubeznjivo slovo; še enkrat sem pogledal v oči — bile so temne in žalostne. Še nikoli nisem zavidal visokorojenih — sedaj imam sočutje . . .

Srečo, pa sva menda zastonj iskala, predragi, četudi bi se človek nadejal drugače.

Spisal:

KONRAD
BOLANDEN

ŠENTJERNEJSKA NOČ

(Zgodovinski roman.)

Prosto preložil:

REV. J. C.
SMOLEY

E le proti jutru ga je prebudilo vpitje in ropot. Potem se je oblekel in šel na hodnik, kojega tla so bila krvava. e

“Kaj pa je to?” je vpraševalje mrmral sam s seboj.

Pri vsakem koraku je obstal in poslušal. Tudi vpetje iz mesta je slišal, slišal tudi posamezne strele. Bliskoma mu je prišlo na misel, kaj se morda godi. Spomnil se je napada na Colignyja, jeze Hugenetov in njihovih groženj.

“Za Boga, — — upor!” je vzkliknil “Hugenoti so se uprli in bodo napadli Louvre.”

Divjal je naprej. Srečal je častnika Rapina.

“Kaj pa pomenja to vpitje?” je vprašal vznemirjen. Hugenoti se vendar niso — — —” Zmanjkalo mu je glasu.

“Hugenoti so se sicer zarotili,” je odvrnil Rapin. “Toda k sreči smo prišli zaroti še pravočasno na sled. Sedaj pobijajo v Louvre in po vsem mestu izdajalce domovine in naroda.”

Autremont je z zanimanjem poslušal poročilo Rapinovo, vsakovrstne misli so mu sedaj silile v ospredje. Tudi Regniera bodo umorili, ne da bi mu bil zadostil za razžalitev.

“Kje je kralj?” je vprašal ves iz sebe.

“V višnjevi dvorani. Vendar, grof, dovolite, da vas spremim. Nimate predpisanega znaka na sebi, — — in kaj lahko bi se zgodilo, da bi vas pobili kot Hugenota.”

Hitela sta k višnjevi dvorani.

Nekaj oken je bilo proti dvorišču. Tam so gorele smolnate baklje, morilci so bili na delu. Spremstvo kralja navarskega in princa Conde so peljali po vrsti na dvorišče in jih tam pomorili. Zastonj so prosili, da bi jim prizanesel kralj, ki je stal s svojo materjo in bratom Henrikom ob oknu višnjeve dvorane in zrl na krvave prizore.

“Nobene milosti!” je rekel kralj tuintam. “Bolje, da jaz prelijem vašo kri, kakor da bi vi prelili mojo. Ha, — — tu prihajajo naši bratrance!” je rekel zaničljivo, ko je zapazil kralja navarskega in princa Conde.

Med preklinjanjem jih je vsprejel kralj. Ko se je nekoliko pomiril, je rekel:

“Dal sem vaju poklicati, da vesta, ali smeta živeti, ali morata umreti, kakor ostali veleizdajalci. Kriva sta istih zločinov kakor Coligny in ostali uporniki. Uprla sta se proti našemu veličanstvu, — — bojevala se proti domovini z Angleži in Nemci. Izdajalca sta, ki sta zaslužila smrtno kazen. Toda pomilostil bom vaju, če se odpovesta Kalvinovi veri in če bosta hodila k maši.”

Oba Burbonca sta molčala. Kralja je njun molk raztogotil.

“Za Boga, — — hiter odgovor hočem imeti!” je rekel. “Kaj, — — obotavljata se še? Sedaj ko zreta smrti v oči? Odgovor: K maši, — — ali pa v smrt!”

“Najino obotavljanje. Sire, si napačno tolmačite,” odvrnil je Navara. “Vi zahtevate od naju, da bi prestopila k katoliški veri, katere sami ne spoštujete. Spomnite se le progljivih opazk glede

te vere, vaših groženj proti Rimu! Ali niste prisilili vaše sestre, da se je poročila s Kalvincem? Ali niste prisegli, da jo bo poročil kalvinski predikant, če bo Rim odrekel dispenzo? Kako torej morete zahtevati od mene, da pristopim g veroizpovedanju, koje sami zaničujete?”

“Kaka kratkovidnost, kaka omejenost!” je rekel med prisiljenim smehom. “Radi mene lahko verujeta kar hočeta, — — jaz se za to ne bom brigal. Če od vaju zahtevam, da hodita k maši, potem pomenja to edinole, da izstopita iz hugenotske uporne stranke. Ne smeta pripadati sekti, koje prvi verski člen je izdajstvo. Ugled vajinega kraljevega rodu ne sme več podpirati upornih coljev gotove vrste ljudi, ki hočejo pod plaščem vere zrušiti našo državo. Če bomo v bodoče trpeli eno samo veroizpovedanje v Franciji, potem ta naš ukrep ni nikak posledica našega verskega prepričanja, naše gorečnosti za katoličanstvo, — — ali naše odvisnosti od Rima, — — to sta daleč v zmoti! Edini vzrok tiči v našem prepričanju, da narod ne sme biti versko razcepljen. Različna veroizpovedanja povzročajo prepire, ogrožajo edinost. Pretežna večina Francozov je pa katoliška, — — trdo katoliška; zato bo ostala katoliška vera državna vera. Doli s kalvinizmom, smrt upornikom! To je vzrok moje zahteve, — — sedaj se pa odločita!”

“V tem slučaju grem rajši k maši, kakor pa v smrt,” je rekel Navarra.

Tudi Conde se je pridružil njegovizjavi.

Zadovoljno je prikimal kralj z glavo.

"Me veseli! Najtežje odgovornosti napram kroni in državi sta me rešila," je rekel. "Hvala vama, ljuba bratranca, da nisem prisiljen prelivati krvi našega kraljevega rodu!"

Tudi Katarina je čestitala obema Burboncema, ki sta pa hitro odšla iz dvorane.

"Meni se zdi," je rekla kraljica, da sta se naša bratranca udala le nasilju. Hodila bosta sicer k maši, v srcu bosta pa katoliško vero preklinjala."

"Meni vse jedno!" odvrnil je Karol. "Radi mene lahko verujeta v Kalvina, Mohameda, ali kogar hočeta. Toda podložna in zvesta mi morata biti, — — sicer gorje njunim glavam!"

Nagloma so se odprla vrata. Grof Autremont in Rapin, kraljev poročnik, sta vstopila.

"Aj, aj, — — grof Autremont, vi pridirjate kakor kak vroče-krven mladenič!" je vzkliknil Karol. "Na vašem obrazu je brati stotero črk, in vsaka črka pravi: "Stojte, stojte! Prepustite še meni malo dela! In vaše oko pravi: "Poslednjega izdajalca bom jaz pobil!" — — ali ne govorim prav?"

"Zadeli ste, Sire! Žeja me po krvi, da bi izbrisal madež. Ali naj Regnier umrje, ne da bi opral moje časti?"

"Seveda, seveda, najbolj važna zadeva Francije je sedaj vašin prepir!" je rekel kralj med smehom. "Ne skrbite preveč, grof! Regnier bo plačal dolg, ki ga dolgujeva, s tem, ki ga dolguje meni, s svojim življenjem."

"Tega ne bo storil, Veličanstvo! Zarotniki in izdajalci so zapadli sicer vaši kazni, — — — — — toda ne Regnier; zadnja kapljica njegove krvi spada meni. Regnier je stregel morda samo vašemu Veličanstvu po življenju, — — — — — meni je pa uropal čast, dobro ime, ki je več kot življenje. Zato pa prosim, Sire, prepustite

barona meni, da jaz poravnam z njim svoj račun."

"Da poravnate svoj račun? Kje pa boste našli barona?"

"Pri Vitezu!"

"Dobro! Ker ste starejši upnik, kakor jaz, moram seveda odstopiti in prepuščam barona vam," je rekel kralj.

Namignil je poročniku, da stopi bližje.

"Dajte grofu na glavo klobuk z belim križem," je ukazal, "potem ga pa peljite k "Dobremu Vitezu." Stojte mu na strani in mu pomagajte, da bo ložje obračunal z baronom.

"Bog živi Vaše Veličanstvo!", je rekel Autremont. "Naj zmaguje nad sovražniki!"

Z mečem v rokah je hitel Autremont po ulicah in ni videl bežečih Hugenotov in preganjajočih vojakov. Ni slišal pokanja pušk, ni slišal zdihovanja ranjenec in umirajočih. Samo ena misel ga je napolnjevala, kje bo našel Regniera, da bo obračunal z njim.

Ravno sta prišla iz neke ozke ulice, ko so se odprla okna nizke hišice: "Na pomoč! Na pomoč! Magistra Ramusa hočejo umoriti!"

Poročnik je obstal in zrl v Autremonta.

"Ali slišite?"

"Na pomoč! Magistra Ramusa hočejo umoriti!" je bilo slišati.

"Ali stanuje tu Regnier? To vendar ni "Dobri Vitez?" je rekel Autremont.

"Ne, — — tu stanuje sloveč katoliški pesnik in pisatelj, namreč Peter Ramus," odgovoril je častnik. "Poslušajte, kako vpitje je! Pojdite, rešimo ga!"

"Kaj brigajo mene pesniki in pisatelji?" rekel je nevoljno grof. "Naprej, naprej, k "Dobremu Vitezu!"

"V eni minuti bo vse končano," je rekel poročnik in skočil v hišo.

Vpitje mu je povedalo, kam mora iti. Vstopil je v malo izbi-

co, ki je bila polna dima. Na tleh je ležal mož v zadnjih izdihljajih.

"Ga je že konec!" je bilo slišati glas.

Ko so morilci zapazili kraljevega poročnika, so se prestrašili.

Kdo vam je dal povelje, da dobrega katoličana umorite?" je vprašal Rapin.

Pokazali so na neko postavo v kotu izbe.

"Ta le tam nam je rekel, da je ta, ki leži tu, zagrizen Hugenot, ki je vrgel sv. Rešnje Telo v ogenj, in da je bil v službi Angležev."

"Prokleta laž!" je zavpil Rapin. "Kdo si pa ti, človek?" je vprašal in se obrnil k zagrnjeni postavi v kotu. "Kaj, — — ali je to mogoče? Magister Lupus iz vseučilišča? Sedaj razumem vse! Visokočislani Peter Ramus je bil vaš nasprotnik, in vi ste mu bili nevoščljivi! Da ste si ohladili svojo jezo nad pesnikom, ste ga označili kot Hugenota. Njegova kri naj pride nad vas!"

Peter Ramus pa ni bil edini, ki je padel v oni vsodepolni noči kot žrtev zasebnega sovraštva. Veliško število katoličanov je moralo umreti ali vsle dsvojega ugleda, ali vsled svojega premoženja, ali radi kakega osebnega sovraštva sploh.

Autremont je pograbil razjarjenega poročnika za roko in ga potegnil iz sobe.

"Naprej! Kaj me brigajo take malenkosti? Ali ne veste, da gre za mojo čast?"

"To je vendar vnebovpijoče!" odvrnil je poročnik. "Je sramota, da je moral umreti tak nedolžen mož! In ta lopov, ta Lupus, ta ga je umoril! Dobro, kraj bo zvedel o tem! Izdajalce, zarotnike so hoteli pomoriti, in ta Lupus prestopa na tak način blage namene našega kralja!"

Rapin bi bil še dalje razgrajal, da ga ni Autremont vlekel seboj.

Končno sta dospela k "Dobremu Vitezu," ki je bila jako dobro

obiskana gostilna blizu mestnih vrat. Lastnik gostilne, zagrizen Huguenot in častilec Colignyja, je imel pri sebi zbranih mnogo Huguenotov, ki so prišli na slavnost v Pariz. Večina jih je že odpovala, samo sedem plemičev od admiralovega sprestva je stanovalo še pri "Dobrem Vitezu."

Ko je prišel Autremont tja, je bilo krvavo delo že končano, vsi so ležali pobiti na tleh. Plemiči so se sicer branili, toda premoči se niso mogli dolgo ustavljati.

Morilci pa so sedaj sedeli za mizami in popivali. Vpitje je ob vstopu kraljevega poročnika takoj utihnilo.

"Pa ste bili hitri pri delu, hrabri možje!", je rekel Rapin.

"Pa ni bilo lahko delo, gospod poročnik!" dejal je nek kovač. "Prokleta so se branili, — — pa vendar jim ni nič pomagalo. Pravi vitezi hugenotskega kralja! Glejte izdajice! Angleški denar so imeli lopovi s seboj!"

In segel je v žep in prinesel iz njega pest angleških zlatnikov.

"Angleško plačilo za francosko izdajstvo! Poglejte, pogledajte to nesramno žensko podobo," in kovač je pokazal na podobo angleške kraljice.

"Pravo plačilo so pa plačale še le naše sekire," je rekel med smehom nekdo drugi.

"Ali ste umorili tudi barona Regniera?" je vprašal Autremont.

"Mogoče. Mi nismo lopovov vpraševali po njihovih imenih," je odgovoril kovač. "Zunaj na dvorišču leže vsi, — — pa si jih oglejte!"

Autremont je posvetil vsakemu v obraz, toda barona ni bilo med njimi.

"Ni ga," je rekel Autremont. "Bržkone se je kam skril."

"Peljal vas bom v sobo, kjer je baron Regnier stanoval," je odgovoril hlapec "Morebiti, da se je kam skril."

Po dveh stopnicah sta prišla v

malo podstrešno izbico. Krvavega sledu tu ni bilo opaziti; čevlji, klubuk, jopič, vse je ležalo pod posteljo, le hlač ni bilo videti. Autremont je odprl omaro; v njej je bila baronova oprava in druga obleka. Vse je Autremont preiskal, kakor da bi iskal kako šivanko, a barona le ni bilo videti. Pogledal je še pod postelj, a barona tudi tam ni bilo. Hlapec je pa stopil k dimniku in posvetil v njega.

"Glejte, glejte, — — gori v dimniku tiči!"

Autremont je na te besede hitel k dimniku, kakor da bi bili našli bogve kak zaklad.

"Baron Regnier, bodite tako prijazni in stopite doli!" je zaklical Autremont.

Toda baron ni kazal nikakega posebnega veselja, da bi zlezal doli iz dimnika.

"No, ali bo ali ne bo?" je rekel Autremont. "Morilec in zastupljavec Autremont je tu, da bo obračunal s svojim obrekovalcem. He, če ne pridete z lepa, vas bomo za noge doli potegnili."

Sedaj se je pričelo v dimniku nekaj gibati. Saje so letele doli in kmalu so se pokazale noge. Končno je vstopil Regnier ves črn od saj v sobo.

"Kaj? Tak junak, kakor je baron Regnier, pa se skriva kakor kak plašen zajec?" norčeval se je Autremont.

"Ne norčujte se, grof!" odvrnil je baron trmasto. "Ni nikakor zoper vitežko čast, če se skrijem pred lopovi, ki človeka napadejo zavratno po noči. — — Tu sem sedaj! Umorite me; vsaj jaz nimam orožja!"

"Le mirno, dokler ne boste dali meni zadoščenja," je rekel grof. "Odložite dimnikarjam — — tam le je voda, v omari snažna, bela obleka. Potem pa oblecite svojo vitežko obleko. Deset minut imate časa; potem boste šli pa z menoj."

Začuden je gledal baron na grofa, ki se je odstranil s svojim spremstvom iz sobe in čakal na

hodniku.

Poročniku Rapinu je pojasnil grof svoje ravnanje.

"Res plemenito in velikodušno," je dejal poročnik.

"Imenujte to, kakor hočete," odvrnil je grof. "Po mojem mnenju in po mojem naziranju, po naziranju vitežtva ne smem in ne morem drugače ravnati. Jednako orožje — to je staro bojovniško pravilo."

Kmalu nato je prišel baron v bogati vitežki obleki iz sobe.

"Na razpolago sem vam, grof" je dejal in se priklonil.

"Pojdite za menoj," je dejal grof.

Zapustila sta hišo in korakala k bližnjim mestnim vratom.

Poročnik telesne straže je spregovoril nekaj besed s častnikom mestne straže.

"Hitro mojega konja," je ukazal poročnik vojaku, ki je hitro stekel k hlevu, kjer so stali konji.

Potem je častnik ukazal odpreti vrata in spustiti dvigalni most doli.

Regnier je vse to, opazoval in mislil, da se mu sanja. Molče je stal grof ob njegovi strani. Sedaj je prijel konja za uzdo.

"Ako se vam poljubi, gospod baron!" je dejal.

Ko sta se nekoliko od vrat oddaljila, je grof obstal.

"Lahko bi bil to priložnost porabil, da bi se maščeval," pričel je grof. "Med plemenitashi mora biti pa nevarnost enaka. Zato sem vas rešil. Ker v okolici Pariza niste varni, jahajte takoj v Lisieux, k mojemu svaku. Povejte mu vse in mu sporočite, da bom jaz kmalu prišel. — — V tem času pa premišlujte, če more biti mož, ki reši svojega sovražnika, morilec in otrovnik!"

Te besede so zaprle baronu sapo.

"No, baron, ali niste s tem zadovoljni?"

"O jaz nesrečnež, — — kaj sem storil?" vzkliknil je baron

ginjen. Da sem moral ravno vas tako nizkotno žaliti! Odpustite, blagi mož, odpustite! Vse preklicujem!"

"Ali zadošča preklic med štiri rimi očmi? Vpričo drugih ste me razžalili. Edino le dvoboj bi odpral ta madež."

"Nikoli! Kaj, — — z možem naj bi se dvojeval, ki bi bil lahko moj stari oče? Z možem, ki glede poštenja in moštosti presega mene, kakor junak paglavca? Da bi se jaz izpostavljal nevarnosti in vas umoril? Ne, — — nikoli, — — to je nemogoče! Rajše se vrnem v Pariz, da me ubijejo tam."

"Toda razžalitev? Moja čast?"

"Bodite glede tega brez skrbi, gospod grof!" odvrnil je baron. "Povsod v javnosti, — — v prijateljskih krogih, — — pri višjih turnirjih, — — pri vsaki priložnosti bom preklical moje žalitve. Edina naloga mojega življenja bo, da bom vas proslavljal in spoznaval mojo sramoto. Vsa Francija naj izve o velikodušnosti grofa Autremontskega."

"Dobro! Naj bo tako! O tem bom še premišljal. Pričakujte me v Lisieux! Z Bogom!"

Obrnil se je in odkorakal proti mestu.

Regnier je zajahal konja in izginil v zarji bližajočega se jutra.

Mej tem časom je pa bila Blanka v smrtnem strahu. Vsak trenutek se je bala, da bodo vdrli vojaki in umorili njenega ljubljencea.

Markiz, ki ni niti od daleka slutil, kaj pomenja ropot in divjanje v Louvre, kaj pomenjajo strelji po mestu, ves v skrbeh in strahu za Blanko, jo je tolažil in pomirjal, kakor je vedel in znal. Tu je nenkrat prihitela Hedvika v sobo.

"Moj Bog, — — vse bodo pomorili," je vzkliknila.

"Koga bodo umorili?" je vprašal markiz.

"Hugenate, — — vse Hugenate! Serra je bil na ogleduštvi, kaj pomenja, ta ropot, to divjanje.

Spremljavo navarskega kralja in princa Conde je pomorjeno. Celo v sobane kraljice navarske so vdrlili in pomorili vsakogar, kogar so našli. Tudi admirala so pokončali, sploh vse, ki so stanovali pri njem."

Iz obraza mladega plemiča je izginilo vse življenje. Stal je kakor okamenel. S strahom ga je Blanka opazovala.

"Hugo, bodite mož! je prosila. Ne glejte tako strašno!"

"Proč;" je zavpil divje. "Ha, ha, — — izdajstvo, — — peklenško izdajstvo. Moj meč, — — maščevanje!"

"Hugo, kaj ste obljubili pod svojo častjo, kaj ste mi obljubili kot vitez?" prosila je Blanka.

"Nobene besede! Smrt razveže vse!" je vzkliknil, kakor da bi bil brez uma. "Coligny umorjen, — — umorjen v svoji lastni hiši, — — pod varstvom kralja, ki je postal njegov morilec! Lopovi, ki ste hujši in grši kot vrag! In jaz sedim tu pri ženski, mej tem ko moje sobojevnike pobijajo! Proč — —, z maščevanjem v smrt!"

Hitel je proti vratom. Blanka se ga je pa oklenila z obema rokama.

"Hugo, ali hočeš tudi mene ugonobiti? Imej usmiljenje!" je prosila in se zgrudila v nezavesti na tla.

Glasno je zakričala Hedvika. Markiz je stal tu kakor v sanjah in zrl na Blanko, toda samo en trenutek. Pogled na bitje, koje je ljubil bolj kot samega sebe, bolj ko vse na svetu, mu je vrnil mahoma razum. Vrgel je meč od sebe, sklonil se k omedleli Blanki in jo vzdignil k sebi.

"Odpri vrata spalne sobe," je ukazal Hedviki.

Kakor drži ljubeča mati svojega otroka, ki je v smrtnih bolečinah, skrbno v svojem naročju, tako je nesel Riviere nezavestno Blanko na njeno posteljo. Pozabil je na vse drugo. Položil jo je na posteljo in zrl v njen

kot lilija bel obraz.

"Odveži ji opleček!" je rekel Hedviki, ko je prišel od postelje. Mej tem je odprla Blanka oči.

"Živi, hvala Bogu živi," vzkliknila je Hedvika vesela. "Kako se počutite, milostna grofica?"

Nemo se je ozrla Blanka okoli sebe.

"Kje je Hugo?"

"Tu sem," se je oglasil Riviere in stopil bližje. "Kako se počuti moja Blanka, ljubezen mojega srca? Odpustite mi mojo trdosrčnost in trmo — — — posledice trenutnega duševnega razburjenja! Ponovim še enkrat svojo obljubo, da vas pod nikakim pogojem ne bom zapustil."

"Potem mi je dobro. Bila je trenutna slabost."

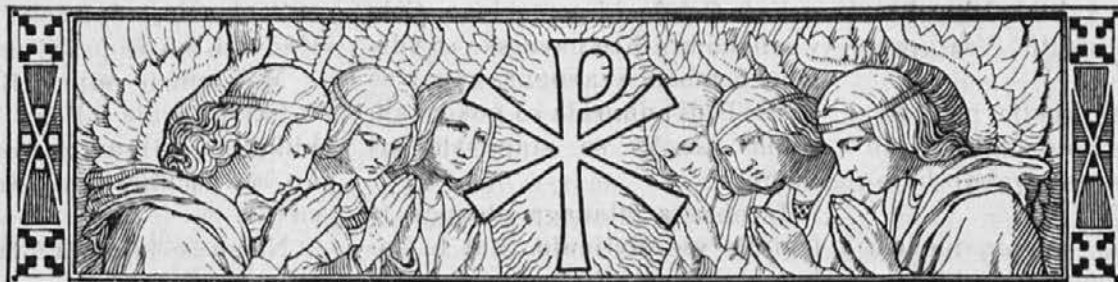
"Pa ste jako slaba, grofica!" je rekla Hedvika. "Ni čuda! Grozno razburjenje, strah so strli vašo moč. Poskusite malo zaspati. V takih slučajih je spanje najboljšo zdravilo."

Rev. P. Evstahij Berlec, O. F. M.

LISTU "AVE MARIA."

Kako sladko doni: "Maria, ave!"
Pozdravljena, Kraljica src, Marija,
zavetje duš in sladka domačija,
skrivnostnih te nebes časte višave . . .

Naj dragi list, zastopnik tvoje slave,
— ime njegovo že je melodija! —
v ponos Slovencev revnim se razvija,
odločno kaže pot do sreče prave!
Oba gojitelja, oba očeta
pozdravlja bravec in pisavec
vdana,
v svetovih dveh duhovna zbrana četa!
Izkopal pater Kazimir je strugo,
krepko za njim veslal je oče Hugo,
zdaj prejšnjemu izročil vesla znana.

Častna straža pred Najsvetejšim.

KRATEK OPIS PARIŠKEGA EVHARISTIČNEGA KONGRESA.

Rev. J. Plaznik.

Pri pariškem evharističnem kongresu so imeli vse zanimivosti, kakor pri drugih, enakih kongresih: seje z duhovnike, žene in lajike, kjer so čitali poročila in študije, kako bi najboljše razširjali čast presvetega Rešnjega Telesa. Verniki so pristopali k svetemu obhajilu v velikem številu po vseh cerkvah in marsikje so imeli izpostavljeno presveto Rešnje Telo noč in dan; imeli so splošno sejo v dvorani Trocadero in procesijo, ne po cestah, ampak po vrtih. Za vso slavnost so imeli program v obliki knjige; ta knjiga je vsebovala tudi mestni načrt in navodila, kako se pride do gotovih cerkva. Opis tega kongresa nas bo zanimal, ker se je vršil šele pred dvema leti, mi se pa ravno sedaj pripravljamo na podoben kongres pri nas prihodnje leto.

Shod je bil otvorjen v cerkvi Naše Ljube Gospe ali Notre Dame. Velikanska cerkev je bila napolnjena nekaj ur, predno se je shod začel. Prišla je dolga procesija kardinalov, škofov in opatov. Kardinal Lucon, nadškof iz Rheimsa, je zapel "Veni Creator." Kljub svoji starosti se še vedno

kaže pastirja, kateri trdno stoji pri svoj razstreljeni katedrali in navdušuje svoje vernike s svojim neupognjenim duhom. Od vseh se je razlikoval antijohiški patri-

Kongres se je ravno tako uspešno zaključil, kakor se je pričel. Kateri so imeli priliko, da so se vdeležili posameznih vaj, bodo vedno hvaležni božji previdnosti, da jim je bila dana prilika, da so smeli biti pričujoči. Veliki shodi v Trocadero so bili do zadnjega dobro obiskani. Marsikdo bi morda mislil, da navadna množica ne bo mogla razumeti učenih mož, kakor, jezuita Pere Judeaux, kateri je govoril o najsvetejši daritvi, kot nadaljevanju daritve na križu; vendar ni bilo opaziti nikake utrujenosti. Govornik se je tako jasno izražal, da ga je lahko vsakdo razumel. Zadnji dan je predsedoval kardinal Lucon. Kardinal Dubois je zaključil kongres in se zahvalil vsem, kateri so pomagali, da je bil kongres tako uspešen. V isti dvorani so štiri mesece prej proslavljali in slavili Renana kot učitelja, sedaj pa se je tam proslavljalo in častilo presveto Rešnje Telo; ta kongres je bil sprava za bogokletstvo, katero se je vršilo v isti dvorani. V nedeljo zjutraj je deževalo, toda vreme se je hmalu zjasnilo in opravila bogogosluzna v Notre Dame so se vršila brez vsake ovire.

Nasproti cerkve so postavili začasen oltar tako visoko, da ga je lahko vsakdo videl. Nadškof je rekel ljudem, naj pridejo ob treh, pa so bili že tam obdveh. Skavti, telovadni odseki in mladeniško društvo je delalo red. Delo ni bilo težko. Ta množica, okrog petdeset tisoč po številu, je bila zelo miroljubna.

Okrog Najsvetejšega so se zbrali kardinali, škofje, opati in duhovniki, kar je napravilo krassen prizor. Navzoči so bili tudi senatorji, poslanci, akademiki, generali in drugi uradniki, kateri so obenem tudi dobri katoličani. Živo vero je razodevala množica, katera je prepevala "Credo," "Magnifikat," in "Tantum Ergo." Nad kraljevsko galerijo, kjer se pričneta dvigati zvonika nad cerkev, se je prikazal kardinal Dubois s presvetim Rešnjim Telesom in je dal celi množici blagoslov.

Naravno je, da je cela množica padla na kolena in na nadškofov poziv zaklicala, da je odmevalo od zemlje in neba: "Gospod, mi verujemo v tebe; mi te ljubimo; Gospod, reši Francijo!" "Naša ljuba Gospa pariška, prosi za nas!" Bil je nepopisljiv prizor; mnogim so tekle solze po obrazu in čutili so, da je Bog med njimi. Časi so bili slabi; vojno gorje še ni pozabljeno; ta trenotek je obudil v njih upanje na boljšo bodočnost. V razburkané duhove je

prišel nadnaravni mir, katerega ljudje zastonj iščejo v družabnih in političnih problemih.

Praznovanje se je končalo v Montmartre, kjer je bilo v votivni cerkvi in okoli nje nekako stotisoč ljudi zbranih. Nad mestom je držal kardinal nadškof presveto Rešnje Telo, v luči, katera ni obsevala samo presvete Rešnje Telo, ampak cel hrib. Tako se je veselo končal evharistični shod leta 1923.

Kdor se je udeležil tega kongresa, je dobil jako povoljen vtis. Seveda, dobili so se ljudje celo med praktičnimi katoličani,

katerim kongres ni nil nič. Pri vseh sejah pa je bila pričujoča velika množica lajikov. Sveta Obhajila so bila brezštevilna. Zgodaj zjutraj je prišla v cerkev svetega Evstahija zveza poštarjev, železničnih delavcev, klerikov, bolniških strežnic, mož in žen, kateri so združeni v verska društva. V cerkev svetega Frančiška Ksaverija so hodili otroci, belo oblečene deklice in dečki iz raznih šol in so sledili v velikim veseljem razpravam, katere so bile pripravljene nalašč za to. Vsi stanovi in vse starosti

so imele svoje prostore in verske vaje, na katere ne bodo nikoli pozabili. Posledica je, ne samo začasno navdušenje, ampak trdna vera in pobožnost.

Pripravljajmo se tudi mi na to slovesnost drugo leto pri nas v Chicagi. Kaj takega še ni bilo pri nas v Ameriki in nihče ne sme ostati, ne da bi se bil udeležil te slavnosti. Prišli bodo ljudje iz vseh delov sveta; zato se moramo mi sami dobro izkazati. Potrebno pa je, da se duševno pripravimo na ta sveti čas s tem, da se vadiamo prav pogosto prejemati sveto Obhajilo.

Apostolstvo molitve.

Mesečni namen aspostolstva molitve za mesec julij:

Živahno življenje po župnijah.

Župnije so manjši oddelki, k v katere je razdeljena vsaka škofija, kakor predpisuje cerkveno pravo. Vsaka župnija mora imeti svojo lastvo cerkev, družbo vernikov in svojega župnika, kateri skrbi za blagor svojih vernikov. Taka razdelitev škofij v župnije je postala potrebna v prvih časih krščanstva, takoj, ko se je cerkev začela širiti čez meje posameznih vasij in mest.

Katoličani ljubijo svojo župno cerkev kot središče njihovega duševnega življa. V njih se poroče, tam so krščani njihovi otroci in tam prejemajo druge zakramen-

te. Župnijsko življenje jasno kaže znake prave Kristusove cerkve; da je ena, ker se vsi zatekajo k istemu oltarju, vsi poslušaji istega pastirja, prejemajo iste zakramente; da je sveta, to kažejo ne samo starejši ljudje, ampak tudi otroci, mladeniči in mladenke, vzgojene po naših katoliških šolah, posebno pa še vsi oni, kateri pogosto in dnevno pristopajo k svetemu obhajilu; da je katoliška, ker spada k župni cerkvi vsakdo v gotovem oddelku, naj bo katerekoli narodnosti, ali barve; da je apostolske, ker je župnik postavljen po pravi oblasti, katera prihaja od Jezusa in

apostolov.

Ta mesec bomo molili, da postane življenje po župnijah živahnejše in da oživi tam, kjer spali ga pa sploh ni, kakor tudi za take kraje, kjer je nevarnost, da to življenje ugasne.

Molitev vsakdanjega jutranjega dborega namena.

O presveto srce Jezusovo! Po rokah prečiste device Marije Ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne; prvič, v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa; drugič, za živahno življenje po župnijah.

Misijonskim angelčkom pozdrav in zahvala!

Ktajsko, 12. majnika 1925.

ETRTEGA majnika sem prejel od prečastitega Father Kazimirja za me nad vse veselo pismo. Takole se glasi: "Kakor vsako leto, tako smo imeli tudi letos na praznik nedolžnih otročičev posebno otroško pobožnost in posebno kolekto za Vaše misijone med otroci in prišlo je nako \$15.00."

Hvaležnosti ginjen sem odložil pismo in takoj prejel za pero, da po moči izrazim zahvalo, ki jo globoko čuti moje misijonske srce.

V prvi vrsti preljudi misijonski angelčki se zahvalim Vašim blagorodnim staršem, ki so tako dobri, da so vam dovolili pri vaši slovesnosti se spomniti me kitajskega misijonarja. — Blagrujem vaše skrbne starše, katerim je Bog dal tako srečnih otročičev.

O presrečni starši takih otrok! Vem da imate dovolj drugih skrbi v sedanjih dragih časih zato Vam izrekam potrojeno zahvalo zato, kar ste mi darovali po Vaših ljubljencih. Molil bom, da BOG obilo blagoslovi Vašo nedolžno družinico.

In Vam misijonski angelčki — kaj na rečem? Za danes Vas imenujem misijonske angelčke, in to po vsej pravici. Ste pač nedolžni kot angelčki v nebesih in že delujete za misijonsko delo, zato živeli in pozdravljeni moji misijonski angelčki.

S tem pozdravom pa združim mojo pristrčno misijonsko zahvalo za Vaš velikodušni dar, ki ste ga nãbrali na dan Vašega praznika in ga mi poslali po Rev. Kazimirju, ki je Vaš dobri Pastir.

Srečne vas imenujem. Zakaj pa? Zato ker imate tako dobre starše, ki so vam preskrbeli lepo krščansko vzgojo itd. Morda boste rekli, o saj so kitajski otroci ravno tako srečni kot mi.

Oh žalosten moram odgovoriti: kitajski otroci niso tako srečni. Zakaj pa ne? Zato ker jih več-

**Rev. Engelhard Avbelj, O. F. M.,
kitajski misijonar.**

na živi s starši vred v grdem paganstvu. Le malo jih je ki so postali kristjani in ti seveda so srečni kot vi. Ti poznajo kot vi pravega BOGA in ga molijo in ljubijo kot vi.

Veliko jih pa še sedi v temi paganstva in molijo lesene mali-

ke. Kajne ubogi taki otroci! Glejte prav zato sem prišel na Kitajsko, da bi z milostjo božjo pomagal tem otročičem spoznati pravega Boga in ga moliti.

Z veseljem vam povem, da sem mogel že mnogim pomagati v nebesa, in ti so zdaj moji misijonski angelčki v nebesih, ki prosijo za me blagoslova božjega. Vi ste pa moji misijonski angelčki na zemlji in sicer v Ameriki: srečnega se štejem ker ste moji rojaki, zato vam še posebej priporočam ne pozabite Vašega rojaka misijonarja tam na Kitajskem, ki že 15 let kaže pot Kitajcem v sveta nebesa.

Seve ne mislite, če prosim vaše pomoči, da mislim samo na dolarčke, mislim še bolj na Vaše goreče molitve ki imajo posebno moč pred stolom božjim. — Kajpada dolarčki tudi pomagajo napredku misjonov, a le posredno, prva reč je da mnogo molimo za svete misijonsko delo, da ljubi BOG blagoslovi naše delo in pomoč dobrotnikov.

Bodite prepričani da bom vaš lepi dar dobro porabil za misijonsko delo. — Ta mesec majnik tudi mi obhajamo lepe šmarnice. Starši in njih otroci pa pridno prihajajo v cerkev. Prav posebno vas bom priporočil MATERI BOŽJI, da po njeni priprošnji vsi enkrat pridete k Jezusu, za katerega misijonsko delo ste vi tako požrtvovalni.

Še enkrat: preljudi misijonski angelčki bodite mi srčno pozdravljeni in Bog vam plačaj z obilnim blagoslovom!

Molite za me in jaz za Vas, ki ostanem vedno Vaš

P. Engelhard Avbelj, O.F.M.

Iz samostanske celice.

H. B.

Naš slovenski pesnik Gestrin je nekoč zapel:

**Mej samostanskimi zidovi
otožni mrtveci žive.
Kedaj, kedaj pa cvele
veje so suhe?**

TAKO misli večina posvetnjakov, ki poznajo samostansko življenje samo od zunaj in je gledajo skozi zaprašena očala takih, ki po široki cesti življenja hite za svojo srečo. Mimo karmeljskih samostanov hodijo taki s pospešenimi koraki, kakor mimo mrtvašnice mej enajsto in dvanajsto nočno uro.

Da to ni res, da je mej samostanskimi zidovi več pravega resničnega življenja doma, zlasti še po karmeljskih samostanih, ki so v očeh sveta najstrašnejše mrtvašnice, priča sledeča pesem slovenske karmeličanke na Selu pri Ljubljani S. Doloroze. Prigodnica je. Izliv je hvaležnih src naših karmeljskih hčera ameriškim dobrotnikom, ki so jih na mojo pobudo v času stiske malo podprli. Kje in od koga so zvedele, da je moj god slučajno na prvega aprila, to ne vem. A to vem, da če vsi drugi pozabijo nanj, one se gotovo oglase s kakim umetniškim darom za našo cerkvice, ki ga spremlja pesem polna hvaležnosti. Letos sem dobil spodaj priobčeno. Ne objavljam je zato, ker je bila meni namenjena, ampak zato, da svet ve, kako krivo sodi samostane, če misli, da so mrtvašnice, kjer smrt molče trobenta. Mrtveci ne pojo najmanj iz tako polnega in tako lepo uglašene srca.

Pa še en drugi namen imam z objavljenjem te pesmi. Vse kaže, da bom moral v uradnih poslih nastopiti pot v Evropo. Vrhovni predstojnik reda me pozivlje na

volitev novega provincijala v Ljubljano in spotoma v Rim na posvet glede komisarijata. Če bom moral, bom pač moral najti tudi čas za to. Se razume, da se bom v tem slučaju tudi osebno zglasil v slovenskem karmelu, ki je tako pridno podpiral naše delo s svojo molitvijo in tihimi žrtvami. Ob tej priliki bom tudi osebno izročil tistih par dolarjev, ki so se zadnje čase nabrali zanje. Ako bi še kedo hotel kaj dati v ta namen, naj name pošlje in obenem izrazi svoje prošnje, ki naj bi jih sestre z molitvijo podprle.

Tako-le poje S. Doloroza v imenu slovenskega karmela:

Zopet plove čez pomladno plan
Prečastiti, Vaš godovni dan,
ves radosten, tisočkrat pozdravljen!

Tudi nas navdaja ta zavest,
s tiho srečo blaženim veseljem,
saj pač veste, da Karmel bo
zvest,
verno zvest hvaležnostni obljudi,
ki izlili smo jo davno že,
pred skrivnostni, zlati domek ljubibi . . .

Tam osvežajo se slednji zor,
naše rože z večnostno veljavo,
angeli neso jih v božji dvor,
Jezus sam pa dihne jim vonjavo . . .

O, da bi čutili jih zares,
prečastiti in preblagi Oče,
naj bi pili blagoslov nebes,
ki žele Vam ga vse prošnje vroče.
Če hite v višave slednji dan,
naših vzdihov prehvaležni spevi,
pa doni ta klic še bolj udan,
po samoti s tajnimi odmevi.
Ko ožarja jutro lep spomin,
Vašega godu, o Prečastiti,
o saj dovolite nam, kajne,
da otroške želje smemo Vam izliti?

Naj Gospod bogato obdari,
s svojimi nebeškimi darovi
in ohrani Vaše zemske dni,

da vzbrste kot vigred nad vrtovi!
Da bi kmalu stal že sveti dom,
ki objemate ga v vročem hrepenjenju,

in napajate ga s srčno roso,
da priklicali bi ga k življenju!...
V duhu spremljamo nešteta pota,
mnoge žrtve in skrbi moreče.

A nebo ovenča sveto delo,
ki je trnje tajno je spočelo,
tolažljive bo sadove želo.

V Križu le je pot do sreče.

Kar otrok naš more dati,
bo prispeval z verno vnemo.

Jezus sliši v ječi zlati,
kaj šepečemo mu nemo.

In odziva se z darovi,
ki so vsi neskončno vredni,
ki so vsako jutro novi . . .

O, bogat je dom naš bedni!

Za godovno Vam vezilo,

On naj tisočkrat poplača,

Jezus z Materjo premilo,

zapisuje vse in vrača . . .

Ko v nebeški domovini,
združi blaženost nas večno,

ko se boste radovali,

da je delo Vam uspelo,

naj Vam Jezus razodene; da v
v samoti svoji mali

je molilo in darilo, z Vami vedno
tudi Selo . . .

V globoki hvaležnosti in
udanosti

Karmel na Selu.

—o—

S. Marija Arhangela presv. Srca.

S. N. N. KARMELIČANKA.

Lani, ko je maj začel sipati
cvetje po livadah, se je slovenskemu karmelu na Selu pri Ljubljani približal angelj smrti. Odtrgal je njegovo prvo cvetko, vzgojeno na slovenskih tleh. — S. Marijo Arhangelo presv. Srca. V svetu Matildo Blaj, da jo presadi na rajske livade. Naj ji vsadim malo spominčico na grob. Zaslužila jo je, kakor bomo videli iz opisa njenega bogoljubnega življenja.

Rojena v Zagorju 19. maja 1866. od preprostih, a bogaboječih staršev, je imela srečo, svojo pravo krščansko vzgojo deliti s svojimi dvanajsterimi sestricami; milost, za katero je bila hvaležna ljubemu Bogu in pobožnim staršem do konca življenja. Kot deklica je obiskovala obrtno šolo in se tako priučila razna ročna dela. Lahko bi prevzela mesto učiteljice ročnega dela. Toda izvolila si je službo kuharice, misleč da v tem preprostem stanu njeno dušno zveličanje ne bo izpostavljeno tolikim nevarnostim. Zgodaj že so zapazili na naši ljubi sestri globoko pobožnost in izredno nagnenje k strogem mrtvičenju, kar jo je odlikovalo tudi v poznejšem življenju. Zadnje jo je privedlo včasih do prave prenapetosti. — Tako si je čestokrat odtrgala potrebno spanje in cele noči premolila. Kvaterne dni se je tako strogo postila, da si med dnevom ni niti upala piti vode. Tudi sicer je razdelila vse boljše jedi in se zadovoljila z najslabšim. Hotela pa je z veliko marljivostjo in vestnostjo opravljati vsa domača dela, ne da bi varovala in štedila svoje moči. Posledice tako nespametno strogega življenja niso izostale. Morala je do zdravnika. Ta je kmalo spoznal vzrok boleznin in ji prav odkrito rekel: "Če boste pošteno jedli, bo kmalo spet vse dobro."

Očetovska dobrota božja, pa je tudi s to dušo imela posebne namene. Božja previdnost je prihitela njenem stremljenju po svetosti na pomoč in ji ugladila pot do tihe, svete višine Karmela. Ko se je ljuba sestra radi službe mudila v Ljubljani, je zvedela za samostan karmeličank na Selu. Ker ji je način našega življenja ugajal, je nemudoma prosila za vstop, in 29. maja 1893. res vstopila. Za časa njenega novicijata je bila zelo vestna in goreča, obenem pa tako pripravna, da je bila za raznovrstne samo-

stanske službe vporabna. Tu pač ne smemo zamolčati zgleda njene velike skromnosti in ponižnosti. Kot že omenjeno, je bila izučena v raznih finih ročnih delih, toda o tem ni omenila besede. Šele, ko je nekoč pri vratarici popraševala gospa, če je N. N., ki dela tako lepe vezenine tu, smo zvedeli o njeni zmožnosti. Ko je iste potem morala vporabiti v prid samostanu, je po naročilu prednice napravila razna dela za cerkveno vporabo. Sicer pa je bila tudi ne glede na to, samostanu v veliko pomoč. Tako je naša s. Marija Arhangela še kot novinka, za časa boleznin sestre lajike — kuharice, prevzela njeno delo in je opravljala v polno zadovoljnost samostanske družine. Tu ji je posebno njena mehkočuteča ljubezen do bližnjega dobro služila. Vedno pripravljena skazovati ljubezen, je imela veliko sočutje do bolnih sosester in sploh do vseh trpečih. In kjer ni mogla pomagati z dejanji, je pomagala z molitvijo in žrtvami — in tu je bila pač zelo velikodušna. Tako je, ko so, po našem samostanskem običaju, na predvečer dneva sv. obljud, novinke prišle prosit za sv. molitev, rekla ponavadi: "Darujem Vam vse — življenje in smrt!" — Razumela je pač dobro **poklic karmeličanke, ki ne obstoja toliko v zunanem delovanju, kot v molitvi in tihem žrtvovanju.** Zato je skrbno delovala na to, pridobiti si duha in življenje molitve. V dneh zdravja in boleznin, mej delom in počitkom — vedno je bila molitev njeno najljubše opravilo. A naša sestra Arhangela je tudi vedela, da se po izrekih naše sv. matere Terezije in drugih svetnikov, življenje molitve ne strinja z mehkužnostjo. Zato je vselej, tudi v boleznin, ja skoraj do zadnjega vzdihljeja svojega življenja strogo ravnala s svojim telesom. Izredno skromna v svojih zahtevah, ji je bilo vse preveč in predobro. Ja v tej točki so pred-

niki imeli nemalo težav, zadrževati jo in paziti da ni prekoračila meje. Po končanem novicijatu je na praznik karmelske Matere božje, 16. julija 1896. napravila sv. obljudbe. Darovana popolnoma božjemu Ženinu, si je hotela ohraniti srce prosto vsake, tudi dovoljene vezi. Zato je prekinila vsako zvezo z domačimi in to veliko žrtev, otroške ljubezni darovala Jezusu.

Sicer je slabost ljube sestre, pred obljudbami napravila pomisleke, toda Bog je pomagal in ji dal toliko moči, kolikor je potrebovala v dosego svojega cilja. Več let je nji poverjene službe vestno opravljala in s tankovestnostjo držala vsa samostanska pravila, v kolikor sta ji to dopuščali njena bolehnost in ljubeča skrbnost predstojnikov. Ker je vedno pokašljavala, so se bali kake pljučne boleznin. Medtem pa se je stanje njene boleznin povleklo in pozneje vzelo popolnoma drugo smer. Uboga sestra je mnogo trpela na škrupoloznosti. Večkrat se je o tem pomenila celo v rekreaciji, seveda so jo skušale sosestre raztresti in razvedriti, kar se jim je tudi posrečilo. Sicer pa se je polna otroškega zapanja zatekla k prednici, ranjki materi Tereziji, ki jo je včasih potrpežljivo poslušala celo uro in jo potem pomirjevala. Toda to trpljenje je naraščalo in po smrti matere prednice doseglo višek. Dobila je bolestne ideje in domišljije, in ni preostajalo drugega, kot da so ubožico oddali v oskrbo bolniških sester usmiljenk. Hvala Bogu, se je stanje zboljšalo v toliko, da so jo lahko znova sprejeli v samostan. Toda ozdravela ni več. Dobila je bolezen v hrbtenici (Rueckenmarkleiden) kar ji je onemogočilo celo hoditi. Telesno in duševno skrajno slaba je ležala več let. Tekom tega časa je le redkokdaj sprejela sv. obhajilo in tudi to le takoj po sveti spovedi. Hude skušnjave, zlasti k obupu so trpinčili

njeno dušo. Bil je to čas težke poskušnje zanjo in za druge. — Toda Bog pošlje vse le v prid svojih izvoljencev. Čeprav tu nezmožni zapopasti božje namene, tam, v luči blažene večnosti bomo spoznali, da je vse bila le najvišja modrost, brezmejna ljubezen božja. Tako tudi ponižujoče trpljenje naše ljube sestre ni bil le slučaj. Gospod sam jo je pri pravil s tem, da ji je dal slutnjo vsega, kar je imelo priti. Često-krat je pred izbruhom njenega trpljenja, ob priliki pomilovanja sosester rekla: "O to še ni nič, trpljenje mora šele priti!" Našel se je tudi listek, na katerega je naša sestra zapisala sledeče: "Če me Bog pelje to pot, ne misliti — zakaj? — in pri poniževanjih, ki jih vsled tega trpim in katere zelo čutim — nočem misliti na drugo nego: da se božja volja izvršuje nad menoj!"

Z božjo pomočjo ji je zadnji dve leti malo odleglo. Tedaj so jo skoraj vsak dan nesli v kor, k svetemu obhajilu. Bila je za to zelo hvaležna in je rekla, da ji ljubi Jezus pomaga in da potrpežljivost in moč za še tako hudo trpljenje. Med dnevom je na posteljici sede prav marljivo delala krasne čipke za cerkev, ali pa pomagala sestram pri podobicah. Trudila se je celo s kvačkanjem in pletenjem za tuje prislužiti kaj za samostan. In z njenim neumornim delom, ki ji ni dalo počitka pozno v noč, je res čuda veliko naredila. Namen njenega dela je bil vedno vzvišen, čist, le za Boga in spremljan od molitve. Po svetu matere prednice je včasih tudi prepevala nabožne pesmi, zlasti v času skušnjav in dušne bojazni. Parkrat smo jo nesli v kor, da bi zamogla z nami peti. Bilo ji je to v veliko veselje. Ljubila je petje, vkljub njeni slabosti je ohranila svoj močan in visok glas do konca. Ginljivo je bilo videti, kako se je trudila vsepovsod vaditi se v čednostih. Tako je n. pr. v veliki ljubezni

do sv. uboštva, skrbno skušala, porabiti tudi najkrajše nitke; bila je pazljiva v govoru, da ne bi ranila sestrske ljubezni ali kršila zapovedi molčanja; njeno gorečnost v mrtvičenju smo že itak omenili. To slednjo je ohranila, do zadnjega trenutka. Nikdar ni hotela druge hrane kot njene sestre in predstojniki so ji morali končno ugoditi. In če je v njeni bojzljivostji mislila, da se je v čem pregrešila je takoj prosila prednico, da je prišla k nji in potem ji je vse prav otroško povedala in prosila odpuščanja. Šele tako se je potem spet pomirila. Svoje trpljenje je sploh nosila tako vzgledno in boguvdano, ga darovala za namen sv. cerkve, za spreobrnjenje grešnikov in za kar ji je še narekovalo njeno apostolsko srce.

Zadnjo zimo se je naša ljuba sestra prehladila znova. Huda vročina ji je vzela ves tek in vsled tega so njene moči vidno pešale. Po par zelo hudih dneh so jo na dan sv. Neže, 21. januarja previdli s sv. zakramenti. Polna hrepenenja je pričakovala božjega Ženina in se veselila dneva selitve v nebeško domovje. Vendar pa je Gospodu dopadlo, čas poskušnje še podaljšati. Še štirje meseci so jo ločili od zaželjene združitve b Jezusom. Dobro je vporabljala ta čas trpljenja, da si pridobi tem lepšo krono — za večnost. Sleherni dan je sprejela sveto obhajilo in hotela je ostate do tje vedno tešč, vkljub veliki slabosti. Mnogokrat je prosila tudi sestre, da ji to izprosijo. Krasne, herojične namene je napravljala tudi za smrt in kot v življenju je bil tudi v smrti, edini predmet njenih prošenj in njenega hrepenenja — Bog, njegovo poveličanje in zveličanje neumrjočih duš. Nekoč, ko tega hrepenenja ni mogla več utešiti, si je dala duška z glasnim vzklikom: "O da bi vendar vsi ljubega Boga ljubili! Da se nihče, nihče ne bi pogubil!" Ob času skušnjav

pa je začela moliti z vso gorečnostjo svojega srca: "Čast bodi, dobremu nebeškemu Očetu, Sinu in sv. Duhu!" Sicer pa je neprenehoma vzdihovala: "Moj Jezus usmiljenje!" Zadnje tedne je bila strežnica noč in dan pri nji. 15. maja, bila je ravno binkoštna nedelja, je zakristanka ravnokar pripravljala celico za previdenje, ko zapazijo, da se je bolnica nankrat popolnoma spremenila. Častita mati prednica so spoznali takoj, da se bližajo zadnji trenutki. Sklicali so vso samostansko družino. Med molitvami za umirajoče, pa je naša ljubljena sestra Marija Arhangela mirno izdihnila svojo lepo dušo, ter jo, kot brezdvomno upamo, izročila nebeškemu Ženinu. Bilo je dopoldne ob devetih, ura ko se je sv. Duh, bistvena, večna Ljubezen Očeta in Sina razlil na zemljo. Pač najlepši trenutek, da se duša povrne v naročje te Ljubezni! Isti Duh, ki ji je tu na zemlji tkal sveto oblačilo milosti, ji je zdaj dotkal tudi kraljevsko svetlo oblačilo poveličanih, ter jo popeljal k večni nebeški ženitnici. — — —

Pogreb je bil 17. maja ob 6. uri zjutraj. Vodil ga je preč. gospod kanonik Stroj, ob navzočnosti mnogoštevilne asistence in čč. duhovščine. — Bilo je krasno pomladansko jutro. Zlato solnce je razkošno sipalo svoje žarke na procesijo, ki se je med pobožnim spevom cantica "Benedictus" pomikala proti tihi grobnici. Po pogrebu so alumni zapeli svečani "Miserere" in se med odpevom tega psalma vrnili po gostem drevoredu cipres v cerkev, kjer so opravili in končali ostale obrede, kot določajo predpisi našega ceremonijala.

Tako je naša prva slovenska cvetka, zapustila svojo karmelsko gredičò trpljenja, in se preselila na rajске livade večne Ljubezni. Blagor ji! Kot grobove temnih katakomb, krasi, ozirajoč se na lepi praznik svetega Duha,

ki nam je odvezel našo ljubljeno sestro, tudi njeno gomilo latinski napis: *Vivas in Spiritu sancto!* — Živi v svetem Duhu! —

O, da bi bili tudi mi, enako naši blagi sestri Mariji Arhangeli, deležni smrti pravičnih, da bi tu-

di mi dospeli tje, kjer edino najdemo popolne dobrine in večno življenje, kjer je mir neskaljen in sreča neminljiva. — —

Zastopniki in naročniki -- pozor!

DELOMA se Vam je že sporočilo, deloma lahko berete na drugem mestu, da je uprava vseh treh naših nabožnih listov: "St. Francis, Ave Maria in Listy sv. Františka," vzela "divorce" od uprave tiskovne družbe "Amerikanski Slovenec-Edinost." Pa ne mislite, da smo se skregali. Vzroki so bili docela drugi. Tiskovna družba "Amerikanski Slovenec-Edinost" se pripravlja na dnevnik, ki ji bo pri teh močeh, ki jih ima, sam dal dosti opravka. Če bi obenem oskrbovala še opravo naših listov, kakor doslej, bi delo presegalo dosedanje moči. Zato nam je sama prigovarjala, naj sprejmemo upravo nabožnih listov v svoje roke.

Mi se nismo dali preveč siliti, čeravno smo glede potrebnih moči zaenkrat še v nemali zadregi. A vzroki, da upravništvo takoj sprejmemo v svoje roke, so bili preveliki, da bi se obotavljali. Odkar smo tiskarno prepustili tiskovni družbi "Amerikanski Slovenec-Edinost," te istočasno vzeli od nje vse naše domače delovne moči, se je finančno stanje naših listov samoposebi umevno poslabšalo. Vsaka tuja moč pri tiskarni in upravi je seveda hotela biti primerno plačana, kar se razume. Svetnim močem je to delo kruh. Da more tiskovno podjetje tej upravičeni zahtevi zadostiti, se je postavilo popolnoma na

bizneško stališče. Seveda smo bili pri tem prizadeti tudi mi. Vsak kos "špage," ki se porabi za naše liste in vsak zavijač, ki ga rabi za naše liste, se nam vračuna. Na ta način so stroški, ne samo tiskarski, ki so ne izogibni, ampak tudi upravni, tako narasli, da so, kljub lastnemu nemalemu delu za "bohlonaj," prekoračili dohodke. Če bi mi pri tem iskali kruha, kakor drugi, dasi bi ga prav tako zaslužili, bi morali lakote umreti in še dolgove bi morali drugi plačevati za nami, ali bi se morali pa upniki pod nosom obrisati.

No, osebnega dobička pri našem časnikarskem delu mi nismo nikoli iskali. Tudi kruha ne. Tega nam daje altar. Kdor altarcu služi, naj od altarja živi, je pisano v sv. pismu. Naše časnikarsko delo je bilo in ostane pred vsem: Apostolat tiska, ne tiskarski business. To je pošteno ljudstvo tudi razumelo in nas preko naročnine podpiralo. Na ta način smo mu mogli dati, kar smo mu dali — Brezje in kolegij ob njem. Da bi ne bili siljeni samo zastonj delati, in še z drugimi denarnimi viri kriti primankljaja pri listih, smo sklenili drugo upravo vzeti v svoje roke. Kar si bomo s tem prihranili, ne bo šlo ne v naše žepe, ker mi smo zadovoljni s hrano in obleko, šlo bo nazaj v blagor naroda. Velika dela inramo še pred seboj. Do-

kler nam Bog da še kaj moči, ne bomo rekli; Zadosti je žrtev! ampak: Naprej! do novih, še lepših vspehov. Kruha naj pri tem iščejo drugi, mi bomo iskali duš. V kolikor je to brez materialnih sredstev nemogoče, jih hočemo zbrati in v dosego tega vzvišenega cilja obrniti.

Zato Vas nujno prosimo, da vse kar se tiče uprave naših nabožnih listov: naročbo, naročnino, darove za kolegij, za sv. maše, za lučke, zahvale, prošnje in kar je še tacega, ne pošiljate več na upravo "Amerikanski Slovenec-Edinost v Chicago, ampak k nam v Lemont, na spodaj dani natančni naslov. Ker smo pridobili za upravo vsem prijateljem naših listov dobroznanega, blagega Mr. Mike Železnikarja, ki že dolga leta nesebično in s srcem dela z nami, upamo da bomo kos nalogi, ker mu bo pomagalo več drugih domačih moči. Da ne bo kake zmenšnjave, bi prosili, da bi se to takoj začelo vpoštevati, ker je "divorce" že izveden in nova uprava pri nas na farmi že posluje. Znaprej tedaj naslavlajte vsa tozadevna pisma na:

FRANCISCAN FATHERS

ali

AVE MARIA,

P. O. Box 443,

Lemont, Ill.

Hrvatsko spisal:

† V. Palunko, škof.

Tajna uživanje.

Za Slovence priredil:

Rev. Joahim Ferk, O. M. Cap.

UVOD.

OG je v svoji neizmer- ni dobroti vstvaril člo- veka po svoji podobi, da bi postal deležen slave božje in na veke srečen; zato mu je dal razum in prosto voljo; spoznal naj bi Boga, edino neizmerno do- broto, ljubil ga in mu služil ter dosegel božjo blaženost. Zato človek hrepeni po uživanju veselja in radosti, beži pa pred trpljenjem.

Dasi je blažena sreča cilj živ- ljenja, vendar nas spremljajo bridkosti skozi celo življenje in nas nikdar ne zapuste, komaj za- gleda človek luč sveta, že začne jokati in solze nočejo več usahni- ti in če se za časek posuše, se potem obilneje pojavijo.

Vsa uživanja na svetu so ka- kor zlata čaša polna prijetne pi- jače; a sladka je ta pijača na vrhu, tupatam do polovice, včasih tudi do dna, toda na dnu je gren- ki strup, ki vniči življenje, ali pa zapusti grenkobo, ki se ne da nik- dar več osladiti. Se-li more to i- menovati uživanje?!

In vendar vlada danes vse- povsod, kamorkoli se obrneš, od knežje palače pa do beračeve bajte, neki duh, ki je nasproten krščanskemu duhu. Nikdo ne vprašuje, kaj je dobro, kaj zlo, kaj dovoljeno, zapovedano ali prepovedano. Ako je dobro, se mora storiti, ako je hudo, pa se mora opustiti, dasi bi bilo naj- prijetnejše in najkoristnejše, tu- di če bi se moralo trpeti ali celo umreti, hudo se ne sme nikakor storiti. O tem se dandanes ne vprašuje več, ampak samo po tem, je li kaj prijetno ali ne- ugodno, moremo li prijetno uživa- ti ali pa trpeti. To je pravce delovanja, prijetne in ugodne re- či se delajo, neprijetnim se pa

na vso moč izogiblremo. Ker ni več dobro in zlo pravilo delova- nja, ampak samo prijetno in ne- prijetno, odtod prihajajo one strašne posledice nereda, ki so povsod zavladale. Vsakdo hoče dobro jesti in piti, razkošno obla- čiti se in se nemoteno zabavati, odtod tisto koprnenje za gledali- škimi predstavami, za plesom in za igro. Delo se smatra za poni- žanje a brezdelje za plemenitost.

Žalibog se po teh krivih načel- lih vzgajajo otroci, za vsako naj- manjše delo in trud se obljublja za plačilo kako veselje ali uživa- nje; ne povdarja se pa, da je treba to in ono storiti zato, ker predstojniki zapovedujejo, ker je dolžnost ubogati, da se mora kaj opustiti zato, ker je prepovedano, ker je zlo. Ne govori se več o Bogu, ki vsako dobro plačuje in vsako hudo kaznuje — obetajo se le kake igrčke od očeta ali pa bonboni od matere.

Kdo bi se zoperstavil temu hrepenenju po uživanju veselja in naslad? Jaz ne; nasprotno, tu- di jaz si ga želim. Kakor vsako tako tudi moje srce hrepeni po neskajeni sreči in blaženosti. Zato hočem, da boste tudi vi sre- čni, da bode vaše veselje pravo in ne goljufigivo; pokazati vam hočem, kje se najdejo prave na- slade, ki nikdar ne prenehajo v življenju, a po smrti postanejo neizmerno slajše; naučiti vas ho- čem, kako naj uživate te prijet- ne naslade.

Človek hoče uživati srečo in veselje, toda tega uživanja ne najde na svetu, ker tu gospoda- rijo solze, svet je solzna dolina. Pa niso vse solze iz žalosti ro- jene, so tudi solze radosti, da, veselje doseže svoj višek, kadar teko radostne solze. — To je naj- slajše uživanje.

Moremo li doseči tako uživa- nje sreče? Da, vsakdo more in to skoz celo življenje. — Pa kaj

se norčuješ? To ni resnica; malo jih je, ki uživajo toliko srečo, to so bele vrane. Koliko je takih, katerim je sreča mila ves čas živ- ljenja! In vendar trdim: Vsakdo more to srečo uživati in vedno; samo da jo zna prav porabiti. Kaj? ali si more vsakdo pridobiti bogastvo, čast in naslade? Tega ne potrebuje. Uživanja ne daje bogastvo, čast in naslade. Boga- stvo je črv, ki ne da miru in po- čitka. Bogatinu nikdar ni dovolj blaga, vedno več si želi imeti. Kakšno je uživanje brez miru, ve- dni strah, da kaj izgubi, moti uživa- nje. Zgodovina zna mnogo pripovedovati o nesrečnih boga- taših. Časti tudi ne dajo sreče in zadovoljnosti, marveč težko bre- me sužnosti. Kdo se zadovoljuje s častjo, ki jo ima? Vsak stremi za večjo častjo. Ako je dosegel vrhunec časti, ali je zadovoljen? Nikakor ne; vedno se boji, da je ne bi izgubil. Vse to povzroča ne- mir, ki moti uživanje sreče.

Ali mesene naslade zagotavlja- jo človeku nemoteno uživanje sreče? Nasprotno. Naslade niso nič drugega, kakor čaša, polna nezadovoljnosti; to nam pričajo jasno premnoge razprtije, za- pravljeno imetje, izgubljeno zdravje in rana smrt. Torej ni govora o pravem uživanju sreče.

Najbolje nam slavni Salomon spričuje, da bogastvo, časti in mesene slasti ne dajo uživanja, on je izkusil v najvišji stopinji vse, kar se more nuditi na svetu. Pripoveduje, da je nakopičil sre- bra in zlata, ter dragocenosti, kolikor so imele kraljevine in po- krajine; obkoljen je bil od pev- cev, tako, da je imel vse naslade človeških sinov . . .; presegal je v bogastvu vse, ki so bili pred njim v Jeruzalemu in razven te- ga je imel največjo modrost. On ni odrekel ničesar svojim očem od vsega, kar so poželele, svoje- mu srcu ni uskratil nobene nasla-

de; plaval je takorekoč v vsakovrstnem razkošju. Ko je pa pregledal vsa svoja dela, je našel da je vse nečimurno in prazno.

Da, prave sreče tam ni, kjer vlada nemir, nesloga prepír, kjer se preganjajo in ubijajo; vse to se pa najde v bagostvu, časti in zemeljskih nasladah.

Mislim, da ni nesrečnejšega bitja, kakor je človek, ki stegne roko po lastnem življenju. Vsaki stvari, ne samo človeku, ampak tudi živali je prirojeno, da vzdržuje in brani svoje življenje ter se z vso silo upira smrti. Nesrečnežu pa, ki si jemlje življenje, se je vse tako pristudilo, da nazadnje začne sovražiti največje dobro na svetu, svoje življenje. Žalibog je takih slučajev veliko število. To pomeni, da je njihovo trpljenje preobilno. Toda kdo so ti nesrečneži? To so vam velika in imenitna gospoda. Med samomorilci se najde premnogo milijonarjev, aristokratov in druge fine gospode. Vsi ti so se gibali v visokih in prijetnih družbah, svet jim je nudil bogastva, časti in drugih naslad, a vse to jim je le ogrenilo življenje, niso mogli prenašati neznosnega dušnega trpljenja, končali so s samomorom. — Res je sicer, da se med temi nesrečneži nahajajo tudi ljudje nizkega stanu, a ti so neredno hrepeneli po bogastvu, časteh in nasladah ter se niso krepčali z načeli sv. vere.

Na svetu torej ni uživanja sreče, na svetu so same bridkosti. Toda **v bridkosti se najde duhovna radost, uživanje tihe sreče.** Dasi bo ta misel naletela na hudo nasprotstvo, premnogi bodo rekli, da je največja nesmisel kaj takega trditi. Vse te uljudno vabim, da slede tem izvajanjem, da skupaj natančno preiščemo vse zemeljske bridkosti; mogoče pa le najdemo v njih ono uživanje sreče, katerega nismo našli v bogastvu, časteh in nasladah.

Prepotujmo v duhu ogromno rimsko cesarstvo v času od naj-

okrutnejšega cesarja Nerona pa do vlade Velikega Konstantina, preglejmo ono dobo, v kateri so največje bridkosti mučenja poplavila celo cesarstvo. Pojdimo v puščave in gozdove; preiščimo votline in jame, kjer so poprej prebivale divje zveri, a zdaj stanujejo v njih ljudje, pregnani iz mest in lepih hiš. Vse so jim odvzeli . . . Svet jih prezira in sovraži . . . prišle so nad nje bridkosti. Poglejmo jih dobro; morda opazimo na njihovih licih sledi žalosti in obupa? Prav nič. Ti ljudje ne trpijo, oni uživajo nebeški mir in radost. Torej sreča v bridkosti. Pojdimo dalje. V kamenolome, kjer se lomi marmor; stopimo v globoke rudnike, kjer se kopljejo kovine. Poglejte jih. Ti ljudje so obsojeni na izvanredno okrutno delo do smrti. Med temi najdemo ljudi vsakega stanu in starosti. Ne prizanaša se knezom niti siromakom, starčkom in nedorastlim otrokom, tu so duhovniki in verniki. Nekateri so brez noge, kamen jim je zdrobil, drugi brez očesa, istaknili so jim je z razbeljenim železom . . . Goli, lačni, žejni, neprenehoma bičani od nečloveških biričev; brez upanja, da bi se rešili teh muk prej ko podležejo naporu in bedi, ko pride usmiljena smrt, da jih osvobodi. To je bilo trpljenje, veliko trpljenje in vendar oni ne trpijo, ampak uživajo srčno radost; vedro je njihovo čelo, radostno njihovo oko, kakor med sladko njihovo govorjenje. Žalosti in tuge ne poznajo, oni so blaženi . . . Poglejmo v ječe; te so napolnjene z možmi in ženami, med starčke so pomešani otroci, vsi so obsojeni na najgroznejše muke, na smrt. Ta je zmrznjen od ledu,

drugi jedva diha radi strašnih ran, povzročenih od mučil, zopet drugega muči lakota in silna žeja, nekateri so v zadnjih zdihih . . . Strašne težave! — Da, strašne bridkosti! Toda ti izmučeni učenci Kristusovi ne trpe, oni uživajo srčno radost. Le poglejmo, kako žare njihove oči od veselja! Tu se poljubljaajo verige, v katere so vkovani, tu se sliši veselo razgovarjanje, da, po ječah doni milozvočna, radostna pesem . . . Uživa se srčna radost . . . Pojdimo še v sodne dvorane in v glasoviti amfiteater . . . Glej, vse je s človeško krvjo omadeževano, čez in čez leže raztrgani deli teles . . . Povsod strašna okrutna smrt! Sliši se, kako ječe natezalnice, škripljejo kolesa, zevajo zveri, švigajo biči . . . Tu bliskajo ostri meči, sekire sekajo, gorijo gromade . . . Na natezalnicah, pod kolesi, med zvermi, pod meči in sekirami, na gromadah se mučijo ljudje, stari in mladi. Glej, kolike žrtve! In vendar se še nikdar in nikjer ni videlo odločnejših src, veseljših lic. Pa to ni kaka izjema, niso samo nekateri posamezniki; ne, to so tisoči in stotisoči, ki gredo vsi z enako radostjo v smrt; ne žalujoči, ampak prepevajoči. Med temi so nedolžne deklice, odgojene v senci domačega svetišča, tako nežne, da se rablju trese roka, da nima srca, da bi mogel odsekati nežno glavo. Toda onega bodrijo: Vdari, kaj odlašaš? Druge kažejo z roko, kam naj meri, da zadene srce. Tu so vam nedolžni otročiči, ki se javljajo: Umori me, tudi jaz sem kristjan, pripravljen umreti za Kristusa. Med temi pa najdeš starčke, ki se komaj drže na nogah in čakajo na junaško smrt. Da, tu so tekme, kdo prej umrje, kdo strašnejše muke prenaša. Se-li sme vse to imenovati bridkost, v kateri se uživa, rajsko veselje. Ali ni res, da se v trpljenju in križu najde pravo in trajno uživanje miru in sreče —? — — —

V boju za resnico in pravico.

**MEDVLADJE, POTRES V
IBARI, DRŽAVNI UDAR.**

DOBA prvega predsedništva Morenovega je potekla s 30. avgustom l. 1865. Njegov naslednik je bil Jeronim Carrion, dober mož, a brez energije ki jo potrebuje vladar. Četudi izvoljen od katoliške, konservativne večine je vendar jel kmalu kolebati med vsemi strankami sem in tje; hotel je vstreči vsem, zato pa se je zameril vsem. Iz strahu pred liberalci in radikalcii in vslišal prošnje konservativnih poslancev, naj postavi G. Morena na čelo vojaštvu. Raje ga je poslal v častni službi izrednega poslanika — izdežele v Peru in Čile. Na tem potu je storil silno veliko dobrega za domovino; in zahvala za to? Moral je iz državne službe. Carrion je zašel popolnoma v liberalne mreže. Odpravili so konkordat, anarhistični klubi so zopet oživel, vse se je podiralo, kar je bil G. Moreno sezidal s tolikim trudom v 4 letih. Da si prisluži potrebnih sredstev za življenje gre G. Moreno k bratu Pavlu, ki je imel v Guayaquilu trgovino. A Carrionu se je njegova neznačajnost slabo izplačala. Liberalni prijatelji so mu metali taka polena pred noge, da se je že po dveh letih odpovedal svoji časti.

Izvolili so po prizadevanju Morenovem za predsednika Espinoso, ki je bil obljubil, da hoče vladati v konservativnem in katoliškem duhu. A tudi on je kmalu začel uganjati takozvano, politiko spravljalivosti, ki ni bila ne tič, ne miš, četudi ga je svaril G. Moreno. —

Zato se umakne Moreno popolnoma v zasebno življenje. V provinci Ibarra na severu republike vzame v najem posestvo (Laciendo) Guachala, kjer se je

pečal s kmetijstvom, ovčarstvom in izdelovanjem volnenega blaga. Na ta način si je hotel l. 1868. popraviti zdravje in slabe finance. Tedaj napoči v noči od 15. na 16. avgusta strahovita katastrofa; neznanski potres je porušil vsa mesta in vasi province Imbabura. Samo v mestih Ibarra, Otobalo in Kotakači so razvaline pokopale 20.000 ljudi.

Tisoči in tisoči so ječali ranjeni, a še živi pod razvalinami, tisoči begali nagi in brez hrane, do blaznosti prestrašeni po polju. Nihče se ni zmenil za ranjenice, za zasute, za še preživle. Vse vezi javnega reda so bile protrgane. Jate morilcev so se plazile po cestah, pobijale in oropavale ranjenice. Otroci in odraščeni so umirali lakote in nalezljive bolezni so pričele besneti. Vrh tega so se pa jeli buniti še indijanski rodovi, ki so smatrali — in morda močno po pravici — potres za Božjo kazen nad obsovraženimi Španci in povzročili huda krvolitja. Vlada v Quito je popolnoma zgubila glavo.

Tu ponudi G. Moreno — zasebnik — svojo pomoč. Vlada jo z veseljem sprejme in mu da neomejeno moč provincijalnega namestnika. Na čelu pogumne čete jezdecev hiti Moreno noč in dan čez globoke zemeljske razpoke in hudournike na pomoč nesrečni pokrajini. A kmalu mu zapre orjaško narasla blatna reka Ambipot. A Moreno je moral čez, če je hotel pomoči nesrečnim Ibarcem. Spremljevalcem se je zdelo ta drznost neizpeljiva in so hoteli nazaj, a Moreno požene konja s silo v blatne valove, se je pogrezal, pa prihajal zopet na površje in tako je dosegel plavajoč nasprotni breg v veliko začudenje prestrašenih spremljevalcev, ki so bili prepričani, da je izgubljen.

Že sama prikazen Morenova je privela Indijance nazaj k pokor-

Piše Prof. Rev. F. Pengov.
(Dalje.)

ščini, morali so izkopavati zasute in prinesti hrane za živeče. Za rešene je ukazal postaviti zunaj mesta lesene barake in razdeliti med nje obleke in živeža. Osirotele otroke in vdove je dal na mulah odvesti v Quito, kjer so jih sprejele usmiljene sestre v razne samostane in bolnice. Tako je dirjal, ne, letel od mesta do mesta, od vasi do vasi, povsodi pomagal, reševal, tolažil. Koliko dobrega je storil ob tej priliki, koliko trpel, kakšne nevarnosti je preстал, si ne more nihče predstavljati. Boriti se je imel z upornostjo Indijancev, z zakrknjenostjo preživelih ponesrečencev, z lenobo uradnikov. Več nego enega roparja mrličev je moral dati ustreliti, če je hotel, da vspe njegovo rešilno delo. Ko pa je bilo vse dovršeno, šele tedaj se je prikazala tudi hvaležnost v srcih rešencev; postavljali so mu spomenike po mestih in vaseh in gospe iz mesta Taguando so mu poklonile za varstvo zlat medaljon z dragimi kamni. Po deželi je šel o njem en sam glas: Z Morenom nam je poslal Bog angelja miru, usmiljenega Samaritana, pravičnega sodnika.

Ko je prišel G. Moreno po mnogih mesecih zopet nazaj v Quito, da da narodni skupščini račun o svojem delovanju v Imbaburi, so se obrnile oči vseh poštenjakov zopet vanj. Vedeli so: Moreno je edini, ki je kos vsem težavam, ki more rešiti republiko.

V avgustu l. 1869. je imela prenehati vlada Espinose; volivna agitacija pa se je razvnela že v l. 1868. Moreno ni hotel ničesar slišati o svoji kandidaturi. Ko pa se liberalci in radikalcii zedinijo in v svoji pretkanosti postavijo za kandidata splošno priljubljenega moža, krotkega urbinista Aguirre-ja, je uvidel G. Moreno nevarnost in mejo, da nastopi sam kot protikandidat. Ob tej prili-

ki je izdal na volivce prekrasen program, ki zasluži, da ostane v zlatih črkah ohranjen za vse čase, program katoliške civilizacije in žareče domovinske ljubezni. Glavna misel njegova je: "Svoboda za vse ljudi in vsa dejanja, izvzemši le zločin in zločinca."

Po vsej deželi je zaorilo: "Viva G. Moreno! Abajo sus calumniadores! Živel G. Moreno! Dol z njegovimi obrekovalci!"

Protiverske stranke uvidijo, da so premagane že naprej in sklenejo polastiti se oblasti z državnim preobratom, z revolucijo. G. Moreno je imel biti umorjen, Urbina bi zavzel predsedniški stolec. A voditelji stranke reda so prišli pravočasno nakani na sled. Silili so v Morena, da prepreči izdajalski načrt s protitudarom. Moreno se je branil. Njegovo geslo, ki je imel všito tudi v svojem predsedniškem pasu, je bilo: "Mi poder en la Constitution" to je: "Moja moč je v

ustavi, v zakonu."

Ko je pa uvidel, da je to odločna volja večine senatorjev, poslancev in ljudstva, se je udal.

Sredi noči si je zagotovil zvestobo vojaštva in brez kaplje krvi je zatrl anarhistično zaroto ter odstavil popolnoma nesposobnega in verolomnega Espinosa.

Kongres imenuje začasno vlado do novih volitev, obenem pa izvrši silno važno delo: revizijo ustave. A delo je bilo lahko in je šlo gladko izpod rok. Zakaj G. Moreno je izdelal zakonsko predlogo prav jasno do zadnjih podrobnosti in jo utemeljeval tako:

"Dva namena sta me vodila, ko sem sestavljal to predlogo. Prvi je bil, da spravim naše politične napredne v soglasje z našim verskim prepričanjem, drugi, da dam javni oblasti v roke moč, ki bo dovolj velika, da stori konec anarhističnim prekucijam. Mo-

derna civilizacija, ki se ima za svoj postanek in obstanek zahvaliti le katoliški veri, zajde, kakor uči zgodovina, toliko bolj na stran pota in hira, kolikor bolj se oddaljuje od katoliških načel. To zadnje je tudi vzrok, da zavzema breznačajnost vedno širše kroge pri posameznikih in državah in to je nalezljiva bolezen našega stoletja."

Pri sledečih volitvah je bil G. Moreno soglasno izvoljen predsednikom. A je odklonil. Šele na srčno prošnjo celokupnega kongresa, ki je povdarjal, "da je on edini, ki more zagotoviti red in mir državi in pripeljati državljane na pot pravega napredka" je sprejel odgovorno mesto z besedami: "Srečen bom, če mi dovoli Božja previdnost, da zapečatim prisego s svojo krvjo v obrambo svojega gesla: Vse za vero in domovino!" Prične se čas največjih del Morenovih in sijajna doba zgodovine ekvadorske.

Misijonarjevo življenje na jugu je težavno, vendar ni dela brez vsake tolažbe. Gorečnost ne prinese vselej takih sadov, kakoršne bi pričakovali. Bog gotovo zna vsako stvar prav urediti; svoje delavce navdušuje večkrat na prav čudovit način, kakor kaže naslednji dogodek.

Ko je bil duhovnik nekega jutra na obisku, začuje za seboj glas: "Duhovnik, ali se smem z vami nekaj pomeniti?"

"Kaj pa je?"

"Pridite, gospod, nek otrok bi rad obhajilo."

"Pojdiva."

Prišla sta v veliko sobo, kjer je ležala nekako sedemletna deklica. "Dobro jutro, dekle."

"Dobra jutro, gospod."

Duhovnik se ozre po sobi; nikjer nikakega znamenja, da bi bili katoličani v hiši.

"Ali ste katoličani tukaj?"

Nekaj časa ni bilo nikakega

odgovora; slednjič je spregovorila deklica: "Samo jaz sem, gospod."

"Kedaj pa je postala katoličanka?"

Mati je povedala vso dogodbo po dolgih ovinkih, kakor je njihova navada. "Mala Acozena se je igrala pred vratmi. Moj brat je vrgel nekaj centov med otroke, ko so se prerivali, kdo bo več dobil, so jo vrgli ob stopnice, kjer si je poškodovala hrbtno kost.

"Bolečina je postajala hujša. Zdravnik jo je poslal v bolnišnico. Dekle je imela zelo rada sestre, katere so ji pripovedovale, kako je Jezus ozdravljaval bolnike. Prosila nas je, da ji pustimo, da pristopi h katoliški veri. Po dolgem premišljevanju smo ji dovolili.

Dekle je postajala vsaki dan slabša. Vzeli smo jo domov. Nedaleč od tam je katoliška šola.

Rozena je slišala otroke, ko so se igrali, a videti jih ni mogla. Zelo rada bi se jim bila pridružila. Sestre so prišle vsaki dan in jo pripravljale na prihod malega Jezusa, kakor imenuje obhajilo. Veliki dan je napočil; ravno, ko smo jo hoteli peljati v cerkev, jo je bolezen nenadoma hudo prijel.

Pred dobrim tednom smo se preselili. Odkar smo prišli sem, nas je vedno prosila, da bi ji dali prinesiti malega Jezusa. Ker sem tujka in ne poznam vaših navad, ne bi šla rada v vašo hišo. Ko ste šli danes mimo, sem vas morala poklicati."

"Me veseli, da ste me poklicali. Poglejmo, kaj zna deklica."

Težko je bilo dobiti odgovore; deklica je bila že precej gluha. Drugo jutro je prejela prvo sveto obhajilo. Kmalu je vrnila Jezusu njegov obisk v nebesih..

Šentklarski glasovi.

ODPRTO PISMO AMERIŠKIM SLOVENCEM IN HRVATOM.

OT Vaša rojakinja domovini. Najbolj me je pa ga-
Vam, dragi Slovenci in Hrvati, tem potem pošiljam poslovilne pozdrave. Odhajam zopet v drago domovino. Nisem se dolgo mudila med Vami, a povem Vam, da mi bodo dnevi mojega bivanja med Vami si ostali vedno v blagem spominu. Nisem obiskala veliko naselbin—samo tiste ki imajo naše sestre — a videla sem toliko vzpodbudnega, toliko lepega na Vas, da ne smem pozabiti, da . . . da bi Vam preje ne povedala, kako mislim o Vas, kako Vas cenim in kako iz srca Vam častitam k Vašim velikim uspehom.

Prva čednost, ki se mi na Vas, američanskih katoličanov tako dopade, je Vaše versko prepričanje. Pomešani ni med protestanti in brezverci živite po svoji veri, ne meneč se za morebitni njihov posmeh. Svojo vero čuvate kot biser. Vaša pobožnost Vam prihaja iz srca; Vaša dejanja o tem glasno pričajo. Ves dan težko delate po tovarnah. Zvečer ste utrujeni, radi bi malo počivali, a odzovete se klicu zvoniki, Vas vabi zvečer v Vaso cerkev h postni, majniški ali oktrbski pobožnosti. Skupno s Vašim preč. g. župnikom premišlujete trpljenje Jezusovo, molite križev pot ali rožni venec in požete sv. pesmi. Zato Vas pa tudi Gospod, skrit v taboru obilno blagoslavlja, da imate vsega potrebnega, da Vam ni treba stradati kot mora sedaj marsikaka družina v stari Vaši

namreč sv. rožni venec. Da narod, ki tako otroško-pobožno Marijo časti, se ne pogubi.

OT Vam, dragi Slovenci in Hrvati, tem potem pošiljam poslovilne pozdrave. Odhajam zopet v drago domovino. Nisem se dolgo mudila med Vami, a povem Vam, da mi bodo dnevi mojega bivanja med Vami si ostali vedno v blagem spominu. Nisem obiskala veliko naselbin—samo tiste ki imajo naše sestre — a videla sem toliko vzpodbudnega, toliko lepega na Vas, da ne smem pozabiti, da . . . da bi Vam preje ne povedala, kako mislim o Vas, kako Vas cenim in kako iz srca Vam častitam k Vašim velikim uspehom.

In kaj mi še ugaja na Vas? To, da vsako društvo skupaj opravi sv. spoved in sv. Obhajilo za Vel. noč. Kot pravi vojaki Kristusovi, skupno, z zastavo na čelu, Vaša prsa okrašena društvenimi znaki, slovesno prikorate v cerkev in s spoštovanjem se potem bližate k obhajilni mizi, da sprejmete svojega Boga. Nič suvanja, nič pehanja kot se včasih vidi po naših cerkvah v domovini: Res, izvrsten red imate! Ko sem Vas videla sem si mislila: “Pridite sem pogledat vi, ki pravite, da je vera samo za otroke in ženske.” Pridite in jih pogledajte, te brezkončne vrste pogumnih mož in mladeničev, ki vam glasno pričajo, da je cerkev, vera, molitev, spoved, Obhajilo, tudi za moške.” Čast Vam, možje! Vi spoznavate Boga javno, zato Vas bo pa tudi On spoznal za svoje na sodnji dan.

Videla sem tudi, da iskreno častite Marijo. Zvečer v krasnem mesecu maju se zbirate okrog Nje v Vaših cerkvah, da jo počastite, da jo prosite pomoči. Trdo prislužene novce zbirate, da Ji dostojno okrasite Njen oltar. V mesecu oktobru pa Ji zopet polagate k nogam rože, ki jih Ona, Roža skrivnostna, najbolj ljubi,

Še eno dobro lastnost sem opazila. Ne morem in ne smem je prezreti. To je Vaša požrtvovalnost. Vi dobro umevate, da vera brez dobrih del je mrtva. Vi kažete udejanju to, kar verujete, za kar se navdušujete. Dokaz temu so Vaša krasna svetišča, ki jih zidate in Vaše lepe šole, ki jih zidate in vzdržujete. Če jih človek gleda, skoro ne more verjeti da so bila vsa ta poslopja postavljena potnimi sragami in žulji delavca-trpina. Vsa čast Vam! Pa tudi Vaše žene in deca ne zadržujejo za Vami. Žene skrbe za okinčanje oltarjev, a deca pa zbirajo prihranjene cente in jih darujejo v korist cerkve. Kako lepo, kako plemenito!

Da pošiljate Vaše otroke, ki so Vaš zaklad in Vaša nada, v katoliške šole je hvalevredno. Zavedate se, če daste otroka vzgojiti versko, ste mu s tem preskrbeli najboljšo doto, boljše, kot če bi mu zapustili milijone. Saj veste, da samo vera je, in pa življenje po veri, ki osrečuje človeška srca. Enkrat ko boste umrli in ko bodo tudi Vaši otroci priromali za Vami, boste šele prav jasno spoznali, kako dobroto ste storili sebi in Vašim otrokom, da ste jih pošiljali v katoliške šole, kjer so se naučili ljubiti Boga, po veri živeti in tudi v Bogu umreti.

Vaši otroci imajo res zlato priljubljenost, da lahko postanejo dobri katoličani. Vsaki dan so pred

Vaši otroci imajo res zlato priljubljenost, da lahko postanejo dobri katoličani. Vsaki dan so pred

šolo pri sv. maši, kjer Jezus lije na nje svoje milosti, da si utrde svojo vero, ki je tudi potem, ko odrastejo, ne more izruti noben brezverski vihar. Morda se bo kakšen Vaš otrok izgubil; a spomin na nauke, ki jih je slišal v šoli, ga bo klical nazaj na pravo pot, k poboljšanju. Da, poduk, spojen s sv. mašo, bi bil moj ideal tudi za Slovenijo. Žalibog, da se to pri nas ne da doseči.

Vi pa niste samodobri katoličani ampak tudi nardušeni narodnjaki. Čeprav sinovi malega ubožnega naroda se ga vendar pred vso milijonsko Ameriko ne sramujete. V Vašem jeziku častite Boga in zahtevate, da se tudi Vaši otroci uče materinščine, četudi samo pol ure na dan. Čutite, da to bi bilo prežalostno za Vas, če bi Vas Vaš ljubljencek ne znal prositi kruha po slovensko zato ste si pa preskrbeli sestre učiteljice, ki razumeji Vaš jezik in Vas, in čutijo z Vami v Vaših dobrih in slabih časih. Kako prijetno me je iznenadil v Vaših šolah pozdrav Hvaljen Jezus ali pa Hvalen Isus. Pokazal je, da Vam ni vseeno, če Vaš jezik utone popolnoma v angleščini ali ne. Pokazal je, da ste vedno pripravljene žrtvovati vse za Boga in narod.

Zdaj naj pa še preč. gospodje župniki blagovolijo sprejeti par besed v slovo. Vaše fare so izvrstne, vidi se, da imajo dobre pastirje. Častitam! Za naklonjenost, ki ste mi jo izkazali tekom mojega bivanja v Vaših župnijah, se tem potem prav iskreno zahvaljujem vsem. Prav lepa hvala tudi za pozornost, ki ste mi jo izkazali ob mojem prihodu. Posebna hvala še preč. gosp. John Perše, župniku v Kansasu, ki se je res preveč potrudil za tako krasen sprejem. Hvala, hvala vsem!

Z Bogom!

Mati M. Angelina Križanič,
O. S. F.

Iz upravnništva.

Število naročnikov lista "Ave Maria" se je pomnožilo za dve sto. Srčno se zahvaljujemo vsem marljivim, za dobro stvar navdušenim zastopnikom in zastopnicam po naselbinah. Utrujeni od svojega vsakdanjega dela ste prišli domov, odložili "boket" in šli od hiše do hiše razširjati med rojaki list "Ave Maria." Bog obilo povrne vsem!

Naročnikom, katerim je potekla naročnina, prosimo, da obnove naročnin. Vsem, kateri bodo obnovili naročnino vsaj za pol leta (\$1.50), bomo poslali malo podobico brezjanske Matere "Marije Pomagaj." Vsem, kateri bodo poslali ponovno naročnino za celo leto (svoto \$3.00), bomo z obratno pošto poslali eno iz med sledečih nagrad, katero si kdo izbere: Svetinica sv. Terezije, Deteta Jezusa, škapulir karmelske M. B., ali pa rožni venec.

Kdor pošlje tri nove celo-letne naročnike, ali da obnove novo naročnino za celo leto, temu pošljemo s obratno pošto eno iz med sledečih nagrad: Slovenski molitvenik z zlato obrez ("Skrbi za dušo," Sveta Ura, Rajski glasovi, Marija varhinja nedolžnosti). Molitveniki so krasno vazani. Kdor bi pa želel angleški molitvenik, mu damo "Key of Heaven" za deklice z belimi platnicami v zlati obrezi in za dečke s črnimi platnicami v zlati obrezi. Platnicev iz usnje. Naročniki od požurite se! Vse te nagrade so v veljavi do 14. avgusta. Stemi nagradami veliko žrtvujemo. Pošiljatev da veliko dela in poštnina je sedaj tudi zelo visoka. Vendar pa z veseljem žrtvujemo in damo priliko, da storite sebi dvojno

dobro delo: razširiti list "Ave Maria" in dobiti molitvenik na zelo lahak način. Matere sedaj so počitnice, navdušujte svoje otroke, da nagovarjajo sosede-prijatelje, sorodnike, da naroče list Ave Maria in tako dobe v resnici krasen molitvenik slovenski ali angleški. Nagrade je deležen tudi, kdor dobi naročnika v starem kraju.

Koledar Ave Maria bomo tudi letos skušali urediti kar najbolje. Vsi, kateri želijo pa poslati kako poročilo v koledar "Ave Maria," prosimo, da to store vsaj do 25. julija. Ravno tako prosimo slik, oglasov in sodelovanja sploh. Večja ko bo pomoč, zanimivejši bo koledar.

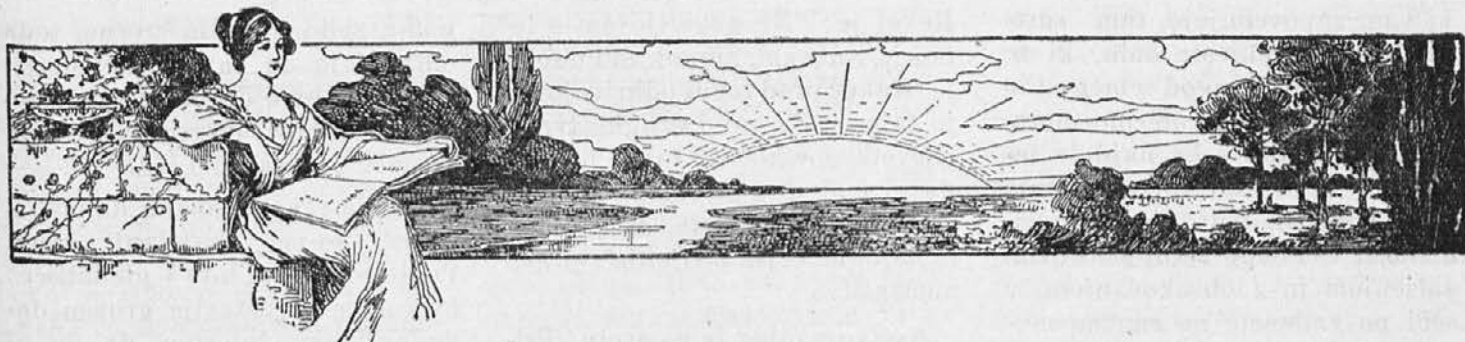
Ker se je s 15. aprilom t. l. poštna tarifa povišala, bomo prosili vse cenjene naročnike koledarja, da nam bodo pomagali to breme manjšati. Sicer smo primorani, — dasi silno neradi, — cene koledarju povišati deset centov. Torej bo koledar za 1926 stal 60c za tu in 75c v stari kraj. Kar naj cenjeni naročniki in lokalni zastopniki blagohotno vzamejo na znanje.

Vse prijatelje lista ponovno prosimo, agitirajte za list med svojimi prijatelji in znanci. Z listom imamo veliko stroškov. Vsak cent pa, ki bo preostal, je namenjen za vzgojo revnih dijakov, ki se bodo posvetili redovnemu in duhoskemu stanu.

Vse naročnike prosimo, da vsa pisma tikajoča se lista Ave Maria in kolegija sv. Frančiška, pošiljajte na novi naslov:

AVE MARIA,
Box 443, Lemont, Ill.

Blaženi v nadlogah.

1. Zemlja je solzna dolina.

O vsej pravici se imenuje ta svet solzna dolina. Komaj je človek rojen, še prej ko odpre svoje oči, začne jokati — in ko se seli iz tega sveta, se zopet pokaže solza v očeh, solza je zadnji pozdrav svetu. S solzami rosi zibelko, s solzami poliva svoje prve stopinje, s solzami moči kruh, ki ga je. Solze ga spremljajo skozi celo življenje, solze zapušča kot dedščino svojim potomcem. S solzami javlja kot dete svoje potrebe, solze so izraz razočaranega srca v mladosti, solze so glas dusolze, ki ne pozna nadlog? Ni ga vroče hrepenenje svojega srca; solze so mu kazalo raznih protivnosti v svojem prognanstvu.

Ne preostane torej drugo, kakor da priznamo, da živimo v solzni dolini. Ne, pravega veselja na svetu ni: za vsako radost, katero zavžiješ, pripravi se na deset žalosti. Prav ima pobožni Job, ki pravi: Človek živi malo dni na tem svetu in mnoge nadloge ga obiščejo. Se li najde kak mladenič, ki ne ve, kaj so grenke solze, ki ne pozna nadlog. Ni ga stanu, ni poklica, ni življenske dobe, ki bi bila prosta nadlog. Pride k siromaku in potrka na revna njegova vrata, a ne ustraši se bogatih, pride oblečena v svilo, okrašena z zlatom in biseri, a zato ni nič manj okrutna. Bridkost okušajo tudi vladarji na kraljevem prestolu kakor prostaki v kočah, prvi jo čutijo bolj, ker so

večje njihove muke. Šest tisoč let je minulo odkar se človek bori z nadlogami in težavami — toda zaman.

Imenitne so iznajdbe človeškega uma. Vsa zemlja je prepletena z železnimi cestami, cele mreže bakrenih žic zbližuje najbolj oddaljene ljudi, da se morejo razgovarjati, kakor da sedi drug poleg drugega, silna moč bliska mora služiti človeški volji, da, po zraku že plavajo letala in človek jih vodi, kakor mu je drago.

Toda nadloge in bridkosti se vseeno sprehajajo po mestih in vaseh, ter silijo v sleherno hišo. Nobena iznajdba jih ne more ovirati, da, celo služiti jim mora in pospeševati njihove stopinje; brzojav in telefon so večkrat samo sredstva, da poprej zaplakamo nad nenadnimi nesrečami, ki bi jih drugače pozneje izvedeli.

Ako prehodimo vso zemljo in izprašamo vse narode, prosvetljene in divje, učene in neučene ljudi, bogate in siromake — od vseh bomo slišali bolesten glas vzdihovanja nad nadlogami življenja. Trpljenje se najde povsod, kraljuje v vsaki dobi, vspeva v vsakem podnebjju, govori vse jezike, ne prizanaša nobenemu stanu, nobeni osebi.

Človeško življenje je veliko razočaranje. Ko opazujemo vedro nebo in se čudimo njegovi krasi, že se je v naglici zoblacilo, blisk in grom straši nad našimi glavami. Med tem ko sanja srce v radostih, uživanju in nasladah, iznenada pridrvi bolest, ga zagra-

bi, da počti od žalosti. Vsa človeška zgodovina, pa naj bi bila še tako sijajna, se da izraziti s temi tremi besedami: Rojstvo, jok, smrt. Zibel, križ in grob so tri postaje našega potovanja. Nekoliko prijetnosti sreče in časti pač ublaži prostor med eno in drugo postajo, toda križ bolesti se ne da odpraviti, dokler se na grobu ne spremeni v križ upanja.

Te misli so dajale že starim modrijanom povod, da se tožijo o žalostni človeški usodi na svetu. Plinij trdi, da je človek edini med živimi bitji, katerega narava vrže golega na svet in ga pod oblastjo vzdihov in solza od prvega trenutka. Poglejte otroka, zvezanega na rokah in na nogah, to bitje, ki naj zapoveduje vsem drugim, joka. Svoje življenje začinja z boleščjo in to iz edinega vzroka: ker se je rodil. Toliče nevarnosti, tolike bolesti, toliki strah, tolike nadloge in smrt, tako pogosto klicana, da razumnje ne ostane duši druga večja želja. Narava je dala človeku en sam lep dar; kratkost življenja.

Cicero podobno opisuje človeško stanje, golo, slabo, neoboroženo telo, in dušo, vznemirjeno od tolikih skrbi, slabo za delo, pripravno za nered, edino dobro, kar ga nosi v sebi, to je iskra božanstva.

Torej povsod nadloge, težave in bridkosti. Dobro opisuje to pisatelj "Hoje za Kristusom:" Kamorkoli se obrnete, povsod nosite seboj samega sebe, povsod najdete težave, povsod morate trpeti, ter napake in zle narave tistih,

ki vam zapovedujejo, tam surovost in trmoglavost onih, ki so vam podložni, drugod sebičnost in nemarnost njih, s katerimi morate živeti. Okoli sebe najdete tovariše, ki se vam predstavljajo kot prijatelji, toda pri prvi priložnosti vas bodo žalili s surovim žaljenjem in z obrekovanjem, v sebi pa zadenete na smrtne muke, boli in žalosti, hude prevare, slab vspeh v svojih podjetjih, nered v obitelji, nehvaležnost v družbi; tako da kamorkoli se obrnete, povsod najdete križ.

Kje najdete človeka na zemlji, ki bi vse imel, kar poželi, ki ne bi ničesar pogrešal. Takega srečnega zemljana ni bilo, ga ni in ga tudi ne bo.

Veliki križ nam pogosto nalada nehvaležnost ljudi, katerim smo želeli in storili dobro; da nehvaležnost rani srce kakor strupena strela. Nobena rana ni velikega Cezara tako zaskelala, kakor ona, ki jo je zadal Brut, katelega je tako zelo ljubil: Et tu mi Fili! Tudi ti moj sin! Da, nehvaležnost trga srca plemenitih duš in jim vabi najgrenkejše solze iz oči.

In kaj naj rečem o nevoščljivosti in zavisti? Če imamo kako dobro lastnost ali prednost, ako smo izvršili kako plemenito delo, takoj se zažene v nas in nas preganja. Zavist je tako grda hudobija, da samo krepost predstavlja kot zločin.

A obrekovanje, kleveta! To vam je satanska strast, ki kakor peklena furija trga srca svojih žrtev, je pravi moralni razbojnik. — Tvoje ime je čisto in neomadeževano blestelo kakor solnce; kamorkoli si prišel, vsak te je čislal in spoštoval. Ko pa kleveta vrže črno senco na tvoje dobro ime, izgine spoštovanje, tvoja čast je izgubljena ali vsaj osumljena. Sokrat, ki je dobro poznaval strašni poraz, ki ga povzroči obrekovanje je svojim učencem svetoval, da odbijajo obrekovalce.

Rekel je: "Ne govorijo oni s teboj iz ljubezni, ampak iz hudobije. Kakor pred teboj odkrivajo tuje tajne, tako pred drugim tvoje. Kleveta povzročuje take bolesi, da ni čudno, ako omaga in počí srce; tako vznemirja, da spremeni najodločnejše življenje v pravo mučeništvo.

Koliko nadlog je na svetu! Prihajajo od vseh strani. Kadar pomoli svojo glavo v hišo nesreča, že se je naselila bridkost; kjer se je prikradla kleveta, tam je bolest; ako pride bolezen, povzroča trpljenje; kadar se pa pojavi smrt, pozdravljajo jo vzdih in solze.

Še eno vrsto bolesi hočem omeniti, namreč ta, ki človeka sili, da je primoran zakrivati svoje gorje. To so muke onih plemenitih duš, ki morejo ob gotovih prilikah zatajiti svojo bol, pokazati se z vedrim licem in s smehom na ustnicah, dasi jim trga srce grozna tuga in jim silijo solze v oči. To je grozno! Srce ti poka od žalosti, pa se ne smeš nikomur razodeti, ne smeš nikjer iskati tolažbe. Ne morem tega opisati, toda to bol pozna ona žena, dobra in krepostna gospa, ki je okolnosti silijo, da se udeleži v veseli družbi prijetne zabave dasi je žalostna in ogorčena do dna duše. Rada bi bila sama, da bi se mogla izjokati, toda mora se družbi prilagoditi, da zakrije neke žalostne obiteljske skrivnosti; strah jo obdaja, da ne bi kaka solza, kak vzdih izdal skrito žalost njenega srca.

To bolest pozna nesrečna žena, ki sedi ob postelji svojega soproga, ki se bori s smrtjo. Šteje njegove dihljaje, vsak jo kakor ostru puščica zadene v srce. Bol je prikopela do vrhunca, zdi se ji, da bi se oddahnila, ko bi se mogla ozjokati, — pa ne sme; obzirna ljubezen jo sili, da se kaže mirno, da ne bi podvojila bol svojemu dragemu možu. Koliko je takih oseb, o katerih bi mislili, da so popol-

noma zadovoljne in srečne, toda omagujejo od žalosti in bolesi; ako bi se nam dovolil en sam pogled v njihovo potrto srce, ne bi se mogli obraniti solz.

Da, ta svet je solzna dolina; a bolesi so naš vsakdanji kruh. Poglejte one, ki hite v gledališče; zvečer se predstavlja grozen dogodek, tako žalosten, da ne ostane suho nobeno oko.

Tam se jezo pet zaprla kaka deklica v sobo, da je nikdo ne moti, v roki drži knjigo, pa je ne čita, ker ne more, ne vidi radi solz, ki so ji napolnile oči in knjiga sama je porošena s solzami. Čita kako žalostno povest. Ne čudite se, takih mladenk in mladeničev je veliko število; skoro vsak si išče žalostnih predmetov in se z njimi zabava.

Poglejte otroke, ki imajo svoje velike oči uprte v starega očeta, ali mater, ki jim pripoveduje zgodbe davnih dni. Mati jih kliče k večerji; toda maliči ne slišijo, dasi so lačni, da nevoljni so, ker jih kdo moti v najmilejši zabavi. Odkod ta pojav, zakaj so tako zaverovani v dedovo pripovedovanje ali v zgodbe, stare matere, da ne čutijo ne glada ne zapanca? Pripoveduje se jim neki žalosten dogodek, blaženi so, ker so zatopljeni v solze.

Vse to nam dokazuje, da je bol neka potreba dobrih in občutljivih src, da je bridkost, dasi mučna, vendar ljudem koristna. Dobro je to izrazil pisatelj Tommaso: "Človek, ki ni vzgojen v boli, ostane vedno dete."

Kdor nezna ali noče trpeti, ni vreden da živi; ker so boli in bridkosti tako spojene s človeškim življenjem, da se lahko po pravici reče, da on ni nič živel, ki še ni nič trpel. Brez bolesi bi duša ne spoznala svoje vrednosti. Oni veliki poleti uma bi se ustavili, posušil bi se vir dobrodelnosti v srcih, ki so otrpnela v nasladah; z uživanjem opojen duh bi izgubil svoj polet, dočim se po nad-

logah in bridkosti očiščen vzdiguje do Boga.

Nadloge so plod tega sveta; so neizbegljiva potreba vsakega človeka, da, rekel bi, so prirojene naši naravi vsled prvega greha. Na bridkosti smo obsojeni skozi celo življenje: Težak jarem je na Adamovih sinovih, od dneva njihovega rojstva do dneva pokopa.

Ako bi se tudi mogli otresti obsodbe, izrečene nad vsemi ljudmi, bi nas vera, katero smo sprejeli, silila, da se kot kristjani uklonimo trpljenju. Ta vera ne bi imela obstanka brez preganjanja, kakor se ni brez preganjanja razširjevala, da, njen ustanovitelj je postavil njen temelj na križu. Zato se moramo kot kristjani prostovoljno podvreči nadlogam, katere nam pošilja dobri Bog.

Ko se je božji Zveličar poslavljal od svojih dragih učencev, jim je povedal, da gre k svojemu nebeškemu Očetu in da jih bo torej zapustil. Učenci, ki so ljubili svojega božjega Učenika morda preveč po človeško, so se razžalostili. Tedaj jih je hotel Jezus poučiti o boli in o uživanju sveta. Med drugim reče jim tudi to: "Resnično, resnično povem vam, da boste jokali in žalovali, svet pa se bo veselil, vi boste žalostni, pa vaša žalost se bo izpreobrnila v veselje." (Jan. 16. 20.) Te besede Jezusove je treba dobro proučavati in premisliti. Kristjan mora kot dedič nebeškega kraljestva smatrati sedanje življenje kot čas preskušnje in boli; tim bolje bo potem umeril vse svoje delovanje po goreči želji po nebeškem življenju, kjer nas čaka pravo uživanje neminljive sreče in blaženosti. Ako hočemo biti pravi kristjani, ne samo po imenu, ampak po duhu in srcu, moramo urediti svetno naziranje na krščanski način; v krščanskem smislu pa je to življenje čas preizkušnje, pogosto prebridke skušnje. Vsako drugo naziranje v zemeljskem življenju je krivo, ker

nas odvrta od prave poti, vodi na krivo pot ki končuje nazadnje v večnem trpljenju. Toda, dobri Bog, smo li mi, tvoji otroci obsojeni na vedno in neprestano trpljenje skozi celo življenje? Gotovo ne. Jezus sam naravnost trdi, da je njegov jarem sladak in njegovo breme lahko. Sv. pismo nam to na raznih mestih potrjuje: "Poskusite in glejte kako sladak je Gospod Bog. O, tako je, Gospod, dober in sladak tvoj Duh! Tvoje usmiljenje je sladko, o Bog! Slavite njegovo ime, ker je poln milobe."

Kaj je potem resnica? Kdo uživa in kdo trpi na tem svetu? Pravičnik ali zločinec? — Trpi eden kakor drugi, ker zakon trpljenja in solz je izdan v zemeljskem rajju, a z Jezusovim odrešenjem ta zakon ni bil izbrisan. Zato trpe eni kakor drugi, toda zelo različno. Trpljenje pravičnega je tiho, vdano in mirno, boli grešnikove so turobne, divje in besne. Trpečemu pravičniku se smehlja sladko upanje uživanja večne sreče; hudobnež pa trpi in obupava. Trpeči pravičnik ve, da so njegove solze in vzdih zasluzni; zločinec tega ne razume in noče verjeti v zasluge trpljenja. Pravičnik ne trpi z Jezusom, z njegovimi izvoljenimi svetniki, predvsem pa z njegovo žalostno Materjo. Gorje samemu v trpljenju ni bridkosti! Blagoslovljen Gospod, ki me ne zapustiš tedaj, ko sem v nadlogah.

Resnica je, da je na svetu veliko solza; pa niso vse grenke in bridke, so tudi sladke, to so one ki teko med mislimi na Boga, ki se darujejo Bogu.

Glasoviti govornik, kardinal Alimonda pripoveduje neki slučaj, po katerem se očitno spozna kako morejo tudi bridkosti in težave storiti človeka srečnega na zemlji. Neki pariški geolog pride v Vivares da preišče zemeljske plasti. Slučajno gre mimo neke siromašne hišice v mestecu Aube-

nas, tu sliši, kako je nekdo globoko vzdihnil; zdel se mu je ta vzdih radosten, kakor človeka, ki se je rešil iz neke nenadne nesreče. Ustavi se in posluša jasen in močan glas: O kako sem srečen!

Te besede iznenadijo učenjaka, kakor če bi zabliskalo pred njegovimi očmi. Kako! ali se še dobijo srečni ljudje na svetu? Vsi hrepene po sreči, vsi raztegujejo roke, da bi jo objeli. A zaman, nikdo ne reče, da je srečen. Hiša je bila odprta, učenjak vstopi. Hoče se prepričati, ali se res najde kje srečen človek. Ko stopi v prvo sobo, najde na postelji moža snežno belih las in grbavega obraza; vidi stačka, ki pa njega ni videl, ker je bil spel. Pristopi, pozdravi in vpraša: "Ali si ti ta srečni človek, ki sem ga slišal radostno vzdihniti?" — Sem, odgovori, ko se zave, da stoji nekdo pred njim. Danes sem dokončal svoje osemdeseto leto. Ko sem opravil danes svojo jutranjo molitev, sem začel razmišljati o celem svojem dolgem življenju. In vspeh mojega razmišljanja so bile besede, ki si jih slišal; bodi prepričan, da sem resnično srečen.

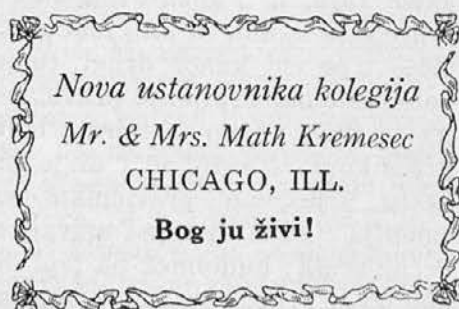
Kaj si torej našel v svojem življenju? Morda radosti in slavo, da ti je spomin na prošlost tako sladak? Da, radost in slavo, odgovori starec. Če ti je drago poslušati me, sedi malo. — Opre se na obe roki in začne pripovedovati: — Imel sem mnogo radosti, dasi ne vedno popolne in stalne, ker smo na tem svetu vsi obsojeni na pregnanstvo, in vendar lahko rečem, da je bilo obilnih radosti. Tudi čast sem užival, ne one velikih ljudi, ampak ono malih, ker sem nizkega stanu, moram biti z malim zadovoljen. Ko sem bil mlad, mi je moja mati, Bog ji daj nebesa, vedno govorila: Sin moj, ljubi Boga, ljubi ga nad vse, v ljubezni božji boš tudi ljudi prav ljubil. K temu je so me ljudje imenovali Anzelm Montreuil-ski, zdaj me zovejo

še pridejala besede: Rajše umreti kakor smrtno grešiti. To sem tudi storil. Ljubil sem Boga, ljubil bližnjega, našel sem način, po katerem se izognem grehu; in sreča se je razvijala iz mojega srca kakor cvet na polju. Jaz sem se rodil v Montreuil-u, zato slepca. Tam sem se zagledal v dekle, ki mi je jako dopadlo; poročil sem jo. Na dan poroke sem revel svoji ženi: Kornelija, ljubi mene, kakor jaz ljubim tepe. Tako po dobro. Da se pa prav razumeva, vedi, da hočem jaz Boga bolj ljubiti po tebe in tudi ti ga moraš bolj ljubiti kakor mene. Ali ti je tako prav? Dobro bo tako, je vskliknila. Od tistega dne sva bila zvesta svojemu sklepu. V prvih letih mi je porodila dva sinčka, Štefeka in Tomeka; a po dvanajstih letih je rodila dvojčke in je na težkem porodu umrla; drugi dan sta ji sledila oba novorojenčka v večnost. Ko me je zadela ta nesreča, povzdignil sem svoje oči proti nebu rekoč: "Bog mi jih je dal, Bog mi jih je vzel, njegovo sveto ime naj bo češče-no!" Da se povrnem k dečkom. Dokler sta bila pod materinim nadzorstvom, sta bila krasna, značajna dečka. Ko pa sta odrastla, je hotel starejši Štefek duhovnik postati. Javil se je zavodu za razširjanje sv. vere v Lijonu. Sedaj je misijonar med divjaki. Od njega imam mnogo pisem. Pa kaka pisma, gospod! Vsakokrat, kadar pismo prejmem, nesem ga mojemu župniku, da mi ga prečita, to vam je tako lepo, da bi lahko počilo srce od radosti. Žalibog ne morem kaj takega povedati o Tomažu. Nemirni veseljak je iskal po svetu dela in zaslužka. Zapustil je mesto Aubenas, v svojem osemnajstem letu je šel v Vales. Pomislite! V Vivares-u je Bog, a v Vales-u je satan gospodar; tu v Vivares-u so dobri ljudje, poštene matere, nedolžna dekleta, z eno besedo, pravi raj; tam v Vales-u so pa propalice in ničvredneži — pravi pekeli. Tam

se je moj Tomaž pokvaril, oženil se je in imel eno hčer. Domačih sit gre z mladimi potepači v Pariz, da tam razgraja med drhaljo, ki se imenujejo komuniste. Borili so se za svobodo dela. Vojaki generala Cavaignac-a so ga prijeli in moj ubogi Tomaž pade, ustreljen v prsa. Klical je: Živela svoboda! Oh zakaj ni rajše zaklical: Živela ljubezen božja! Živel bi še lahko in mi veselje delal kakor Štefan. In jaz ne bi bil siromak brez žene in brez otrok.

Pripovedajoči si otare solze s koncem platnene rjuhe.

Prišlec, ki je vse to molče poslušal mu tedaj reče: "Ti torej jokaš, vidiš da nisi srečen." Da, da, pokam, nadaljuje stavec, pa pomislite, gospod moj, da tudi nebo, to prekrasno in veličastno

nebo, ima svoje oblake in nevihte. Ali se ne solzi včasih nebo, ko pada dež na zemljo? Jaz jokam; ker ljubiti pomeni trpeti, in trpeti pomeni ljubiti. V svojih oslzah pa najdem sladko tolažbo, ki me varuje pred malodušnostjo, da ne obupujem. Sam Bog me tolaži: Ti nisi izdajalec svojega sina. Ubogi Tomaž. Razburjena domišljija ga je zapeljala, a bil je dobrega srca. Prepričan sem, da se ga je Bog usmilil, še prej ko je sprejel njegovo dušo. Pa ti si tukaj zapuščen in slep si, nadaljuje gospod.

Da, res je, slep sem, odvrne Anzelm, slep na očeh, pa razsvetljen po pameti in srcu. Za spoznanje Boga oči niso potrebne. Ko sem na bregu Thomerg-a oslepel vsled solčnega vdarca sem rekel: Bog mi je dal vid, Bog mi ga je vzel, njegovo sveto ime

naj bo blagoslovljeno! Dasi slep, napredoval sem v spoznanju in ljubezni božji. Ne reci, da sem zapuščen. Ali je človek zapuščen in osamljen, ako ima Boga pred seboj. Pa tudi človeška pomoč se briga zame. Na to pokliče: Celestina, pridi semkaj! Takoj se slišijo koraki, vrata se odpro in v sobo stopi deklica kakih dvanajst let v volneni zelenkasti obleki, bos pa krasna kot angelj. "Tu sem, kaj želiš dedek?" reče s prijaznim glasom.

To je moja edina vnukinja, reče, Anzelm ves radosten in blažen, ker je s tem dekletom dokazana njegova sreča. Ta je hčerka ubogega Tomaža, mati jo je poslala k meni, da mi postreže. Ta otrok je meni vse, ona me zabava in kratkočasi, pospravlja hišo, gleda na red in snago. Kadar ima kaj časa, gre na vrt zalivat nasade, ona čisti gredice, pazi na čebelice, katerim jemlje med in miga nosi. Tako skrbi ljubeznjivi Bog zame, dal mi je to deklico, dal mi je vrtič, dal čebelice in še več, dal mi je Marijo in angele. Uživam mir vesti, in po solzah tega sveta me čaka sveti raj. Osemdeset let imam, torej sem že blizu svojega Zveličarja, ki me vzame k sebi v kratkem času. Vse to sem prej razmišljal in čutil, da je nebeški raj blizu; ali ni ljubi Bog za-me dobro poskrbel — nisem — li srečen? — — —

Pariški geolog, ginjen od teh besed, vstane, poljubi starčka na čelo in se poslovil od njega. Na večer onega dne, ko je pričel z raziskovanjem zemeljskih plasti Aubenas-a, se vsede k mizi in začne pisati v svojo potno knjigo: Danes, 20. marca 1856. sem našel v Vivares-u najiminitnejšo vseh čudnih stvari: našel sem jo, pa ne v plasteh zemlje, ampak na zemlji. **V slepcu Anzelmju našel sem srečnega človeka, ker zna ljubiti Boga.** Ta svet je sicer solzna dolina, pa če se znamo s solzami okoristiti, našli bomo tudi v solzah — srečo . . .

NA RAZGLEDU.

H. B.

KATOLIŠKEGA stališča nasproti boljševisizmu ni doslej morda nihče, tako jasno začrtal, kot avstrijski zunanji minister Henrik Mauts. V neki adresi se je sledeče izjavil: kar nas je naredilo nespravljive sovražnike komunističnega režima, je njegova ogabna, naravnost satanska borba proti krščanstvu, veri sploh, civilizaciji in morali. Proti tem izrodkom boljševisma se mi borimo, proti morivcem naših duhovnikov, proti skruniteljem naše vere, proti fanatičnim teptarjem idej, ki so nam drage in svete. Kapitalizem naj sklepa z njimi kompromise za kake gospodarske ugodnosti. Mi borci idej kakega kompromisa z njimi ne poznamo.

KITAJSKA doživlja težke čase. Ogromno telo, ki je bilo dolga stoletja kakor ugasli ognjenik, se je začelo gibati in zvijati. Lavo sovraštva nasproti tujcem dan za dnem v večji množini bruha iz sebe. Rusija mu je vbrizgala idejo revolucije. Kakšen bo konec, nihče ne more pregledati. Ni izključeno, da bomo v kratkem čuli o hujšem razdejanju kot za časa boksarske vstaje. Mučeniška kri evropskih misijonarjev in njih kitajskih čred zna hujše teči, kot kedaj poprej. Prav so imeli ruski inteligenti begunci, ko so Evropi skušali dopovedati, da boljševisem ni samo ruski, ampak svetovni strah. Evropa ga je sicer načelno odklonila, le temni prevratni elementi se ga oklepajo. Tem bogatejšo žetev ima pri nazadnjajših masah dalnjega vzhoda.

KONGRES katoliških Chippewa Indijancev v Minnesote v Twin Lake se je kljub slabemu vremenu vršil ob veliki udeležbi rdečekožcev vseh rezervacij. Nekaj posebnege pri tem kongresu je bilo, da je bil obenem birmenski dan. Vse, kar še ni prejelo tega sv. zakramenta, se je ta dan zbralo, da se pridruži križarski armadi katoliških Indijancev. Največ zaslug za ta shod imata slovenska misijonarja — benediktinca Rev. Simon Lampe in Rev. Florijan Ločnikar, nečak slovenskega opata Ločnikarja. Pričakujemo, da nam bo naš dobri prijatelj Rev. Simon Lampe ta shod v koledarju obširneje Sveto leto popisal.

V Rim dan na dan prihajajo nove romarske skupine iz vseh delov sveta. Ko

bi sv. oče ne bil tako trden, bi ne zmožgel avdijence za avdijenco. Tudi slovenska skupina pod vodstvom škofov Dr. Jegliča in Dr. Karlina je bila sprejeta v posebni avdijenci, topot prvič v zgodovini.

Da bi imeli svetoletni rimski romarji več poučnega, so priredil v Vatikanu veliko misijonsko razstavo. To mora biti nekaj silno zanimivega. Vse delo in žrtve teh pionirjev katoličanstva, vse njih kulturno delo in vspehi iz raznih polj znanstva so v slikah in izdelki nagromadeni v prostranih dvoranah in lepo urejeni. Tu vam slika kaže misijonarja, ki hiti čez divje stepe za dušami, ona kako umira strašne mučeniške smrti, da zalije evangelijsko seme, ki ga je vsejal. Časopisje poroča s te razstave ganljivo dogodbo. Nega italijanska mamica je tudi prišla v Rim, da zadobi "pedon" — odpustek. Ker je bil njen sin misijonar-mučenik, jo je kajpada zanimala tudi mišlnska razstava. Od dvorane do dvorane je hodila. Njeno motno oko je nečesa iskalo — spomina na lastnega sina misijonarja-mučenika. Pri neki podobi, ki je predstavljala mučeništvo misijonarja se ustavi, zapiči svoje oči vanjo, krične: Moj sin! in se onesvesti. V resnici podoba je predstavljala mučeništvo njenega lastnega sina. Drugi obiskovavci razstave so bili do solz ginjeni. Dvignili so jo odvedli iz dvorane.

Vedno bolj se kaže, da se je Amerika s svojo naseljeniško postavo v taki obliki, kakor jo je uveljavila, urezala. Premalo je premislila vse oklivičine in vse posledice tega. Zlasti to je bilo usodno, ker je z nje mrzlo raztrgala družinske vezi in nonemogočila ali vsaj zelo otežkočila združitev tistih, ki jih kri družji v eno celoto. S tem je zakrivila moralni polom tisočev, tako tistih, ki jih je pripustila, kakor onih ki jih je tam za morjem pustila. Ze se čujejo glasovi, da bo treba v tem oziru sprembe, če vlada noče, da bi se ta moralna kuga dalje širila.

IZ Jugoslavije poroča dunajski dopisnik, da je osebno potoval tja, da na licu mesta študira razmere. Žalostne vtise je odnesel s seboj. Vlada ima sporazum z Vatikanom samo na jeziku. V resnici ni opaziti niti najmanjše volje se z njim sporazumeti. Če sploh pride do dogovorov, se bodo razbili. Zahteve države so take, da jih Rim ne more sprejeti, če noče cerkve popolnoma zaslužnji-

ti državi. Saj ravno zdaj pripravlja postavo, glasom katere bo cerkev popolna dekla države, škofje in duhovniki pa njeni hlapeci in biriči. Katoličanom ne preostane drugega, kakor neizprosno boj z vlado, dokler na ta ali oni način ne počni. Največji kameleon v politiki kar jih pozna zgodovina, Radič. Obrnil je plašč po vetru. Iz republikanca je postal navdušen monarhist. Ni izključeno, da bi znal v doglednem času skupno s Pašičem in Pribičevičem pestiti katoličane.

TE dni odšli zastopniki ameriških Slovencev pod vodstvom Rev. Omana in Rev. Zakrajšeka na božjo pot v Rim in v staro domovino. Upati je, da bodo tudi oni prišli do sv. očeta. Chicaški kardinal eminenca Mundelein je dal Rev. Zakrajšeku posebno priporočilno pismo na dotičnega škofa v Rimu, ki vrejuje avdijence, naj se zavzame za Slovence in jim priskrbi vse ugodnosti, ki jih uživajo druge močnejše romarske skupine.

OREGONSKO šolsko vprašanje, ki je dolge mesece kakor mora ležalo ne samo na tamkajšnjih, ampak na vseh ameriških katoličanih in drugih konservativnih vernih, je končno rešeno. Najvišje sodišče je razsodilo, da je prisilna publična šola udarec proti konstituciji unije, ki tako jasno jamči državljanom svobodo vere in vzgoje. Katoliška cerkev v Ameriki se je oddahnula. Kajti če bi vrhovno sodišče izreklo za ustavnost oregonske šolske postave, bi kmalu sledile tudi druge države in farne šole bi bile naprodaj, cerkvi in državi pa prerezana žila dovodnica po kateri se pretaka najzdravejša ameriška kri. Zdaj se ne bo upala nobena druga država s tako postavo na dan, da se ne blamira, kakor so se oregonci. Večina njih toplo pozdravlja to odločitev. So pač sami čutili, da je tako bigotstvo proti ameriškano in protiustavno, a jim je sila agitacije trenutno zmešala pojme in skalila razsodnost. Pod zaščito in zaledjem vrhovnega sodišča so se zopet opogumili in prišli s pravim prepričanjem na dan.

UREDNIK Sunday Visitoja Msg. Noll je postal škof v Fort Wayne, Ind. V torek 30. junija ga je Eminenca kardinal Mundelein v

njajo, naj kaj več pišemo o Lurdu. Bertamkajšni katedrali posvetil. Morebiti ne toliko oseba, kakor list, ki ga je novi škof dolga leta tako spretno urejeval, je vsakemu ameriškemu katoličanu, ki nekoliko angleški razume, znan. Neizmerno dobrega je storil, več ko katerikoli drugi katoliški list v Ameriki. To je res apostolat tiska v najboljšem pomenu besede. Upati je, da bo Rt. Rev. Noll tudi kot škof še ostal duša lista, ker takega urednika ni lahko dobiti.

Mej drugimi blaženimi, ki so v sv. letu dosegli to čast je tudi šest jezuitov-mučencve, katerih kri je pred malone tri sto leti močila ameriška tla.

* * *

MALA cvetka "Terezija" od Dete-ta Jezusa, je res jako hitro avanzirala. Komaj smo se navadili izrekati blažena Terezija, že ni več res. Maja meseca so jo proglasili svetnicam. Mnogim je bila v tem letu priznana čast altarja, a s tako slovesnostjo niso nobenega drugega, nobene druge dvignili na altar kot njo. Mala, ponižna.

skrita vijolica karmelskih gredic je postala mogočna solnčnica, ki so visoko dviga na druge cvetlice. Vse hiti k njej, jo prosit rož na trnjrva pota življenja. In ona jih trosi, trosi, da je čudežev za deset svetnikov. Tudi mi se z zaupanjem obračamo k njej in ne zastoj. Ker smo dobili iz Rima njeno relikvijo, ki se bo obraznih slovesnostih dala poljubljat in bomo njen lep kip postavili na častno mesto, upamo, da bomo sami in drugi deležni še marsikatere cvetke od nje.

* * *

TUDI "Lurška Bernardka" ta pri-Marije, je postala blažena. Mej tolikih milosti od prebl. Device prosta pastarica, ki je bila deležna številjnimi francoskimi romarji, ki so za ta dan prihitali v Rim, da jo pozdravijo kot svojo novo blaženo, je bil tudi njen rodni brat. Ni bil zastoj globoko ginjen, kakor poročajo časopisi. Tako redko srečo jih le skrajno malo doživi. Upamo, da bomo mogli v doglednem času čitateljem Ave Marije podati življenjepis te nove blažene. Saj nas vedno naga-

nardka in Lurd to je pa neločljivo.

* * *

KAR je Balkan za Evropo, to je Mehika za Ameriko. Nesrečnega značaja so ti Mehikanci. Njih element je večna revolucija. Menda bodo toliko časa revolucijonirali, dokler jih Amerika ne vtakne v žakelj. Vsaka revolucija se pa najprej obrne proti veri in cerkvi. Menda zato, ker ti dve ščitite avtoriteto, ki jo vsaka revolucija tepta oz. jo hoče nadomestiti s strahovlado raznih temnih elementov, ki sami ne vedo kaj prav za prav hočejo. Trenutno plamen revolucije visoko plapolja. Katoličani veliko trpe. Vboge golobice po samostatnih trepetajo pred jastrebi. No to je posebno junaštvo, če se navale na samostan karmeličank, kakor so to nedavno storili. Novi apostolski delegat za Mehiko. Most Rev. Sreafin Cimino, bivši frančiškanski general v New Yorku čaka, da mu bo mogoče v deželo. Kaki dnevi ga čakajo, če ga bodo sploh dovolili vstop v državo, si lahko mislimo.

Katoliške šole so zanič.

TAKO kriče vsi protikatoliški fanatiki. Vsi se pridružujejo tudi naši napolkatoliški, katerim je vera in verska vzgoja postranska stvar, četudi hinavsko zavijajo oči, češ da so "dobri" katoliki.

Nešetokrat je bila ta tgrditev ovržena z resničnimi dejstvi, ki so dokazovali ravno nasprotno. Vsakdanje skušnje iz vseh šol enak glasno kriče o krivičnosti in neresničnosti teh trditev. Vendar vse to je zastoj. Vkljub vsemu temu ti nasprotniki katoliških naprej kriče, vkljub temu slabi katoliški stariši kar še pošiljajo svoje otroke v publične šole, vkljub temu katoliške župnije kar še nočejo katoliških šol.

Te dni smo doživeli zopet nekoliko jasnih dokazov o veliki uspešnosti katoliških šol, da se v katoliških šolah več in bolje uči kot v publičnih šolah.

Te dni se je izvršila v Beli hiši v Washingtonu mala vendar globoko pomenljiva slavnost. V višnjevi sobani te predsednikove palače je predsednik Coolidge pozdravil 13-letnega Frančiška B. French-a, učenca farne katoliške

šole v Elisabeth N. J. in mu častital, da je dobil prvo nagrado, katero je razpisalo vladno društvo National Safate Campaign. Vlada je po tej organizaciji razpisala visoko nagrado za najboljši spis o varnosti proti avtomobilskim nezgodam. Tekme za to nagrado se je udeležilo 400.000 učencev iz pu bličnih šol in nekaj malega tudi iz katoliških šol. Prvo nagrado je dobil učenec katol. šole.

Skoro v istem času so bile nagrade razpisane za najboljši spis o elektriki za učence Pittsburških višjih šol. Razpisala jih je Electric League of America. Prva nagrado je dobila Miss Mary Billautte, učenka katoliške višje šole St. Mary of the Mount.

American Legion je v Michiganu razpisala nagrade za najboljši spis na vprašanje: "Zakaj je komunizem nevarnost za amerikanizem?" Prvo nagrado je dobila Miss Mary McGillivary, učenka St. Mary's Akademije v Mousse, Mich.

Mesto Mobile je razpisalo zlato medaljo kot prvo nagrado za najboljši spis o Laffayettu. Dobil jo je Miss Lillian Westbrook, u-

K.

čenka Cathedral "Girls' School. Župan Hartwell ji je slovesno pripel to medaljo in povedal, da je samo nekoliko meseca tega, ko je imel isto nalogo, ko je izročal prvo nagrado za znanstveno tekmo, katere se je udeležilo 10.000 mestnih učencev in učenk, in srečna zmagovalka je bila prav iz iste šole. Dasi kot nekatoličan nasprotnik katoliških, moral je vendar dati visoko priznanje in pohvalo izvrstnim vspehom katoliških šol.

V Clevelandu je razpisalo društvo "Hčera ameriške revolucije," (Daughters of American revolution) 25 nagrad za najboljše spise o pomenu naše zastave. 16 teh nagrad so pobrali učenci katoliških šol.

V Brooklynu je bila nazpisana velika nagrada za najboljše "spelling" (buhstabiliranje) 7.000 učencev se je podvrglo tekmi. Vse je premagal John Bauer, učenec St. Mary farne šole.

To so vspehi samo meseca maja letos. In to se ponavlja leto za letom.

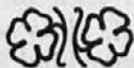
Da, kdor noče videti, je največji slepec.

ROMARSKI GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

LETOŠNJI 14. junij bo za ameriške Slovence in Slovake zgodovinski dan, ker je slovesnost, ki se je ta dan izvršila zanje tolikega zgodovinskega pomena kakor jih je bilo malo. Ljudstvo obojega bratskega naroda, ki mu strast ni zaslepila pravične sodbe, je to čutilo, zato se je v tako ogromnem številu odzvalo našemu vabilu na slavnost in s toliko požrtvovavnostjo delalo zanjo. Čutili so pa to tudi naši nasprotniki. Do zadnjega so upali, da iz vsega skupaj ne bo nič. V svoji škodoželjnosti so komaj čakali trenutka, ko bo boben zapel, kakor je že nad marsičem, kar se je mej nami poskusilo. Že naprej so se veselili, kako nam bodo korenček strgali. Naenkrat pa, že predno je poteklo leto odkar smo začeli, zvejo, da vabimo na slovesni vhod Marije Pomagaj v novo cerkvico. Že takrat so začeli stikati glave kakor judovski farizeji in veliki duhovni in se popraševati: Kaj naj naredimo s temi frančiškani? Če jih pri miru pustimo, nam bodo vse ljudstvo odtujili in mi bomo morali zopet za kramp in lopato prijeti, ali se pa mej bandite zapisati, ako se bomo hoteli preživeti. Kmalu za 24. majem je prišel 14. junij. Gotovo so imeli za ta dan "pobožno" željo, da bi se nad našim hribom oblak utrgal in bi šlo vse po vodi. A glej, krasen dan je bil, ljudstva vsako minuto več, dokler ni ves odločen prostor pred cerkvijo in na hribu postal kakor mravljišče. Kaj ne bi! Pet tisoč ljudi, kakor jih je po mne-

nju očitidcev bilo, to je masa.

Da, to je bilo za te kajnovske duše preveč popra zaenkrat. Bledda zavist jim je potisnila v roke kol, kakor Kajnu. Da bi jim uboj lažje vspel, so si poiskali svojega Judeža in ga tudi našli. V svoji onemogli jezi udriha kot bi strupene gade pobijal. A če misli, da bo nas in naše delo ubil, se zelo moti. Samega sebe pač, v kolikor že ni ubit. Kedor se danes izza corthlandskega plota bori proti nam in naši stvari, je že premagan. Poštena slovenska javnost ga je že obsodila, ga ni treba nam. Zato se mi za take barabske izpade tako malo brigamo, kakor solnce za kvakanje žab v obcestni mlaki. Mimo takih naprej še do lepših vspehov, to je naše geslo.

Ameriški Slovenci imamo svojo božjo pot, svoje Brezje. To je dejstvo, s katerim treba računati. Ljudstvo s tem računa. Tudi vi farizeji računate, ker napačno računate, se boste uračunali. Vse mogoče temne namene nam podtikate. Ta hoče ljudem oči odpreti, da naša Marija Pomagaj ni prava brezjanska Marija Pomagaj, ampak smo njen posnetek, kakoršnih je že več po Ameriki. Rad bi vedel, kedaj in kje je kedo kaj tacega trdil. Povejte mi ga, dokažite mi! Takoj bom nastopil proti njemu in mu zapovedal, naj prekliče to laž. Jaz sem celo pretečeno leto ob raznih prilikah črno na belem povdarjal, da je naše Marija Pomagaj natančni posnetek brezjanske, ki ga je izvršil naš akademični slikar Rev. Blaž Fračnik, O. F. M. Povejte mi toraj, kedo blufa, ke-

do vleče ljudi za nos, ali jaz ali vi klevetarji in zlobni zavijavci. Edina prednost, ki jo ima naš posnetek je ta, da ga je umetnik s posebno skrbjo delal in po lastni izjavi doslej najpopolnejše izvršil in da je bil pred odhodom v Ameriko dotaknjen originala, izvornika. Tudi to sem povedal javno.

A se ne sklicujem na te vzroke, radi katerih se bodo pri nas začele ameriške Brezje. Za to imam druge tehtnejše vzroke. Kedor je kedaj študiral zgodovino raznih božjih potov, mora priznati, da so domala vse večje božje poti v oskrbi raznih redovnikov. Pod njih vodstvom so se dvignile in postale magnet za tisoče. Spočetka so morda kaka čudežna uslišanja ljudstvo od blizu in daleč vlekla nase. Maloštevilno svetno duhovništvo pri dotični cerkvi ni bilo več kos navalu. Zavzeli so jo ti ali oni redovniki. Dasi so bila morda čudežna uslišanja poslej vedno redkejša, je božja pot le rasla in procvitala. Zakaj? Ljudje so našli zadostno duhovno postrežbo. Zato jih je bilo vsako leto več.

Prvi, glavni namen božjih potov ni, da bi na njih Bog na vidni način kazal svojo nadnaravno moč. Tudi ne, da bi ljudem na čudežni način delil zdravje. To so le cukerkci za dobre otroke sveta, s katerimi jih po Mariji ali po kakem drugem svetniku vabi skupaj. Glavni njegov namen so notranji čudeži, če jih smemo tako imenovati, spreobrnjenje src, ki se na božjih potih vsak dan nevidno vrše. Ta namen pa on,

ki ne zameta naravnih sredstev, veliko lažje dosega tam, kjer so za to dani boljši naravni pogoji, kjer je več duhovne postrežbe. Pri nas jo bo dosti, ne samo po številu, ampak tudi po kakovosti. V samostanu in kolegiju bo vedno zadosti spovednikov na razpolago. V par letih bomo samo z domačimi močmi lahko postregli najmanj šestim narodom. Prepričani smo, da si bodo to ugodnost tudi pridno v korist obračali. Zato ima naša božja pot tudi brez čudežev v ožjem pomenu besede pred seboj lepo bodočnost, s katero vi ne boste mogli konkurirati, če pravo milostno podobo dobite z Brezij. Vsak boj proti njej je brezupen in vam bo v zgodovini ameriških Slovencev pri nesel le sramoto.

Toda vrnimo se k naši slavnosti, spomin na katero je sladak, čim bolj se ga nam skuša zagreniti.

S strahom smo pričakovali slavnostnega dne. Sicer nismo imeli časa misliti na vereme, ker smo imeli še polne roke najnujnejšega dela. Slavnost je bila namreč za skoro tri tedne prej določena, kakor smo mi upali vse potrebno dovršiti. Četrty julij smo si sami izbrali. Ker pa Njega Eminenca kardinal Mundelein, ki je hotel blagoslov osebno izvršiti ni imel drugega pripravnega dne prostega, smo morali tega sprejeti. Z vso mogočo silo smo pospešili delo. Par dni prej so prišli še zvonovi, s katerimi so prišle nove neprevidene skrbi. Obrnili smo se v Lemont po izvedenca v njih obešanju. Izrekel se je, da bo treba pri zvoniku nekaj razdreti, če jih hočemo spraviti gori. S tem pa naš mojster Mr. Gorjanec ni bil zadovoljen. K sreči je imel s podobnimi stvarmi, četudi ne z zvonovi že večkrat opravka. Mislil je in mislil, kako bi jo izpeljal, ne da bi bilo treba kaj razdirati, kar je s trudom naredil. Pa si je izmislil. Potrebne vrsi smo dobili na posodo deloma v Jolietu od McGowan & Cross

Lumber Co. ki nam gre vedno prijazno na roke, deloma v Lemontu. Manjkalo je še "telegrafarce." To bi bili tudi dobili v Lemontu, samo voznika ni bilo moč najti. Kar pride Mr. Gorjanec k meni, če bi sme eno visoko drevo na drugi strani hiše posekati. Jaz sem bil prvotno proti temu, ker so drevesa močna obramba proti vetru. Ker sti bill pa dve skupaj, sem se nazadnje udal, ne da bi vedel, čemu mu bo ne baš kakor smreka ravno.

Na naših Brezjah bo pa tekla tudi zibelka za naš duhovniški naraščaj. Kar je družina brez zibelke glede gospodarske bodočnosti, to je narod brez duhovniške zibelke glede duhovne bodočnosti. Zakonskima ki ne potrebuje zibelke roke niso tako prožne za delo, srca ne tako požrtvovavna. Za koga bova gara la, se z očmi in ustmi sprašujeta. Mar zato, da se bodo tujekrvni dediči kregali za sadove najinih žuljev in mastili ob njih? Delata le toliko, da se pošteno preživita. Hranita le za onemogle dni in pogreb. Zakonska, ki večkrat zibljeta imata vse prožnejše roke, vse bolj požrtvovavni srca. Ne samo za naju, za kri najine krvi gre, za najine otroke in njih zornejšo bodočnost, kot sva jo imela midva. Ta zavest jima vedno znova napolnuje baterijo delovne sile. Dan za dnem se izživljata v prid mlademu življenju.

Ameriški Slovenci doslej nismo imeli zibelke za duhovniški naraščaj. Kedor je kaj naprej mislil in gledal v bodočnost naših župnij, ki so se s tolikim trudom in žrtvami ustanavljale, ga je moralo zazebsiti pri narodno čutečem srcu, kolektujoča roka mu je morala nehote omahniti. Zavest, da se vedno bolj bliža čas, ko se bo tujerodec vsedel na delo njegovih rok in bodo tiste njegove duše, ki bodo govorile njegov jezik bogatini, ki bodo za mizo sedeli, oni pa, ki so župnijo z ogromnimi materialnimi in moralni-

mi žrtvami ustanavljali, bodo ubogi Lazarji, ki se bodo morali z drobtinami pod mizo zadovoljiti, ta zavest, pravim, menda nikomur ni vžigala poguma za delo in žrtve.

Spričo tega bi pričakovali, da bi že tisti, ki so se prvi poročili s čisto slovenskimi župnijami, začeli misliti na zibelko za narodni duhovniški naraščaj. Žal, da se to ni zgodilo v neizmerno duhovno škodo našega tukajšnjega naroda. Zdaj jo imamo, pet in dvajset let prepozno, a ne povsem prepozno. Človek bi mislil, da jo bo ves narod z veseljem pozdravil, zlasti še njegovi duhovni voditelji. Saj prvorojenci poznih, že skoro brezupnih let, so navadno dvakrat srčki očeta in matere. Toda ne, meso in kri sta bolj logična kot duh. Onadva se veselita, duh pa kuje načrte, kako bi ta zapoznili sad uničil. Vem, da ne bo šlo, a zadosti žalostno je, da se mu streže po življenju, mesto da bi se je negovalo. Škofje, katerih nobeden ni naše krvi, pozdravljajo to zibelko, nam častitajo, kar pričajo njih pisma, ki smo jih dobili ob priliki blagoslovljenja. Tisti, ki bi se morali še bolj veseliti pa žalostno zdihu. Kajje. . . tebe treba bilo! Duhovni neomathusianizem, še večjega obsojenja vreden kot običajni.

Pa kakor glede božje poti, velja tudi glede duhovniške zibelke. Tu je, že teše in osem naenkrat se jih ziblje v njej, samih takih, ki se že bližajo altarju. Za njimi pridejo drugi, vedno več. Ne bomo gledali, da bi bili sami frančiškani. Redovnikov, katerihkoli, ne delajo samo ljudje, temveč pred vsem Bog. Tudi tu velja, da ljudje obračajo, Bog obrne. Nič zato, če bo on drugače obrnil, kakor bomo mi obračali. Če nas vse ne vara, bomo s svojim svetno-duhovniškim naraščajem marsikateri slovenski župniji podaljšali življenje, tistim pa, ki bodo morda že prej prešli v tuje roke,

ker duhovnika se ne vzgoji kar čez noč, bomo mi slovenski frančiškani na razpolago, da postrežemo starim slovenskim pionirjem v njej. Tu nas čaka veliko hvaležnega dela. Iz lastnekušnje vem, kako grenki so za take spomini na nekdanje dni, ko so še lahko rekli: To je naša cerkev! Ravno zdaj hodim v neko tako župnijo. Svoj čas je bila nemška, zdaj je angleška. Silno blagega in skrbnega dušnega pastirja ima, a nemškega ne zna. Zato jim ne more, kakor bi tudi rad, postreči. Ko sem jim v postu dal tridnevni misijon v njih materinem jeziku, so mi bili jako hvaležni. Tudi za Slovence pride ta čas. In ko pride, se bo šele prav pokazal pomen našega samostana in kolegija; pa tudi slepota tistih, ki nam zdaj cokoljo predstavljajo in kol vihtijo nad nami, bo takrat očita.

To v premislek našim nasprotnikom.

(Dalje prih.)

IMENA DAROVALCES ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ, V LEMONT, ILL.

Po \$5.00: Mr. Melverd, Maria Hrušovsky, Patrick J. Broggan, Matt Kremesec, Nelie Frawby, Mary Zore, Neimenovana.

Po \$3.00: Katherine Klainsmith.

Po \$2.00: Blaž. Terstenjak, Olga Shreme, Frank Smoly, George Pekar, Matt Fabjan, Mary Mladič, F. Požun, Ana Verbanec, Jack Robida, Helen Moren, Neimenovana.

Po \$1.00: Mary Zajac, Amalija Kruli, Johana Zore, Johan Medved, Margaret Skoda, Mrs. Sauly, Jerca Lindič, Ana Jackoie, Mrs. Rijavec, Ignac Stepic, Barbara Globočnik, Mary Bozaich, Jozefa Kmet, Mihael Koscelnik, Mrs. M. Podgorek, George Lobas, Mary Slak, A. Winderwood, Alojzija Stare, Neža Tavčer, Mrs. Jakša, Ana Dill, Justina Lamovšek, A. Požun, Maria Perse, Mary Junc, Mrs. A. Stefanič, Johana Flake, F. Tomsič, Ilenie Bambič, Marjana Osredkar, N. N. Rockwood, Joseph Beres, A. Zeher, Ana Brinovec, Maty Skerl, S. A. Agnis, Helena Dolgan, Theresa Gorenčič, Rose Prelogar, Paul Mikula, E. B. Halminton, A. Znidarsič, Mary Ahlin, Marjeta Svete, Mary Brodnik, Jozef Barišelj, J. Kirn, Tony Squah, Johana Kostelic, Mary Kraker, Mary Hiti, Mary Jakobovič, Martin Zmajič, Agnes Klarich, Mrs. Mohorko, Mary Kopač, Theresa Pruss, Marko Bavuk, Mary Maček, Neimenovana, Franca Kocjančič, Mary Bregar, Frank Banbič,

Rozi Mence, Mary Bačar, Mary Sivic, Lucija Gregorič, Joseph Fatur, Marjana Karlin, Agnes Sebat, Mary Maček, Marjeta Mestek, Ivana Merkun, Ignac Stepic, Rozi Čič, Mrs. Špišak, Antonia Glatz, Louis Srebrnjak, Paulina Trgovac, Mary Zalokar, Tony Squah, Frances Kosišir, Peter Perše, Ana Juričič, Paulina Ozbolt, Justina Lamovsek, Berta Pecjak, Fani Sever, Neimenovana, Neimenovana, Neimenovana, Neimenovana, Neimenovana.

Po 60c: A. Sraj.

Po 50c: Bridget Paulich, Katarina Bicek, Paulina Jakoly, Mary Luzar.

IMENA DAROVALCEV OB PRILIKI PRVEGA SLOVENSKEGA ROMANJA PRI MARIJI POMAGAJ V LEMONT, ILLINOIS.

Po \$20.00: Mr. Jacob Šega.

Po \$18.00: Josip Perko.

Po \$10.00: Mike Trinko, Neimenovan.

Po \$5.00: Agnes Hotujec, Frank in Ana Cherne, John Štajer, Char. Bregantič, Martin Shifrer, Anton Ferkas, John Mahovec, Martin Močnik, Mary Prah, Štefan Ritlop, Mrs. Kurie.

Po \$3.00: Mary Mesarich, Agnes Žakal, Frank Primožič.

Po \$2.00: Mrs. Jery Lavrich, A. Battistig, Jerry Lavrich, Mary Trinko, Theresa Kremesec, Steve Salaj, Joe Kolenz, Mary Udiec, Frank E. Vranichar, Mrs. R. Smoley, Mrs. F. Horvath, Frank Simonelich, Math Kremesec, Frank Kobal, Marko Petric, Miss Muha, Frančiška Lavrich, F. Horwath, Frank Stainko, Mrs. Čulik, Peter Čemažan, Math Grill, Družina Glavach, Neimenovan.

Po \$1.00: Um. Braic, John Starc, Anton Zidarich, Agnes Zakolj, Mary Vidmar, Magdalena Brisar, John Mahovec, Vidmar?, Johan Lukanič, Rose Smole, John Drašler, Johana Poglajen, Jenie Plut, J. J. Stua, Kate Marovič, Path McGrath, Mary Černič, Ana Dressler, Jožef Dresček, družina Stimetz, J. Lukanič, Mrs. Štefan Salar, Mrs. J. Farkas, John Mustar, Ana Brais, W. M. Brais, Mihael Smole, John Kumar, Mrs. Žerdin, Leo Des Lauriers, Mrs. Lauriers, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Helena Ferbežar, Charles Pintar, Josph Knaelc, Fani Potokar, Mary Kure, L. J. Zore, Joseph Fajfar, Veronika Rojko, John Drašler, Louisa Simonelič, Martin Jurjevič Jr., Mrs. Ekkart, J. Sever, Mrs. Bregantič, Mrs. Apolonia Verbič, Anton Škulj, Mrs. Wolkar, Shinkovec, Agnes Žugelj, Lucija Kure, Matilda Duler, Frank Škulj, Ana Kosmač, John Klepač, Mrs. Fabjan, Mrs. Godic, Antonijete Verbich, John Petric, Peter Čemazar, Jakob Habjan, Antonia Sluga, Frank Mustar, J. Mladič, Marij Mladič, M. Blut, John Perrich, John Sever, J. Žabkar, Anton Mali, John Walker, John Jerich, Agnes Vraničar, Jakob Habjan, J. J. Kobal, Andrew Potočnik, Anton Benedikt, Mrs. J. Žabkar, A. Ferenčak, John Kosmač, N. J. Vraničar, Mrs. Stua, Terezija Kodrič, Ludwig J. Skala, Frank Bicek, Louis Kodrič, N. K., Ka-

tie Shonta, Ana Mlakar, Albin Zakrajšek, Frank Augustin, Mary Rejec, L. Košnik, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan.

Po 50c: Antonia Gorjanc, A. Friend, Katie Klemencič, Louis Anzels, Karolina Pičman, Katie Koshak, John Jerich, Julija Pasdertz, Mrs. Majcen, Maria Zore, Mary Stimetz, Mary Terstenjak, Antonia Žabkar, Ant. Kozjek, Rojak?, Frances Bradetič, Stanley Kozjek, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan, Neimenovan.

Po 25c: Johanna Mladič, Lena Stua, Ana Smole, Mary Pintar, Amalia Poglajen, Rosa Poglajen, Anton Žakar, Agnes Pucelj, John Prah, Roza Omerzelj, William Warren, Frances Primožich, Sophia Mladič, L. imec, Frank Garbais.

Po 75c: Mary Potočnik.

P. S. Večje število imen cenjenih darovalcev so bila nečitljiva in jih zato nismo mogli priobčiti.

DAROVI ZA CERKEV IN KOLEGIJ.

I. Darovi v blagu.

Rev. Foley, Elmhurst, Ill. več oprave. Rev. Gottschal, Joliet, rože za našo slavnost. Marko Bluth, Joliet, Ill. štiri oleandre; Mary Flajnik, Joliet, Ill. dva oleandre; Joe Koroša in Eva Vrečko, Chicago, Ill. dve drugi roži. Razne jestvine so darovali: Mrs. John N. Pazdertz, Joliet, Ill.; Jakob Šega, Joliet, Ill.; Mrs. Nik. Vranichar, Joliet, Ill.; Frank Tomažič, Chicago, Ill.; Math Kremesec, Chicago, Ill.; Mr. Pleško, Lemont, Ill. Razno opravo za cerkev in samostan so darovali: Mrs. Mary Hoge, Bridgeport, O. z raznimi neimenovanimi dobrotnicami; Mrs. in Miss Zore, Olyphant, Pa.; Mrs. Madeja, Chicago, Ill. (oprave za pet strežnikov pri maši in nekaj roketov za duhovnike); Mrs. Strelak, Chicago, Ill. (Slovakinja), zavese za okna. Neka chicaška dobrotnica, katere ime se nam ni sporočilo, je darovala nekaj kosov lepe posteljne oprave. Mrs. Magda Brešar, Chicago, Ill. prt za veliki alatar. Mrs. Ivana Perko in neka neimenovana; obe iz Chicago, Ill. dvoje platnenih pogrinjal za angeljsko mizo. Mr. Karol Bregantič, Chicago, Ill. kupil več nove sobne oprave. Miss Ovniček, La Salle, Ill. altarni prt. Altarne prte nam je poslala Mrs. Ana Gerchman, Forest City, Pa. Pri nakupu potrebnega blaga so ji pomagale: Hčerke Mrs. in Mr. Planinška, Uniondale, Pa., ki so kupile čipke. Za platno so prispevale: Mrs. Frances Gregorič \$4.00; Mrs. Tereza Grum \$1.00. Po \$0.50 pa sledeče: Mrs. A. Bregar, Mrs. M. Mihevc, Mrs. M. Marinčič, Mrs. M. Koter, Mrs. E. Zidar, Mrs. M. Sivic, Mrs. M. Svigel je dala \$0.40. Ostalo nekaneimenova. Mrs. Tereza Grum je priložila še nekaj posteljne oprave.

II. Darovi v denarju.

1. Kolekta Mr. Mike Progar-ja, Jr. Sheboygan, Wis. \$13.00; \$5.00: Frank Rafolt, \$4.00 Elizabeth Keržič, \$1.00 K. Klamer, \$0.55: Mike Progar, Sr. Po \$0.50: G. Heller, F. Ribič. Po \$0.25: A. Hoče-

var, L. Urbas. Pod \$0.25: J. Majcen, L. Udovich, M. Progar, Jr., Fr. Stekel, Fr. Josip, J. Susha. Nabiratelj M. Progar, Jr. član apostolata.

2. Kolekta Mrs. Mary Sivic, Forest City, Pa. \$29.55 za angeljsko mizo. Nepopolno že objavljena. Naj sledi v celoti:

Po \$5.00: Mary Sivic, Frančiška Sever, Terezija Grum; \$3.00: Ivana Kress; \$2.00: Frances Gregorič; po \$1.00: Pavlina Osolin, Mary Svigel, Mary Černe, Mary Zidar, Josephine Bucinell, Ana Gerchman; po 50c: Mary Bedene, Viktorija Osolin, Mary Simončič, Marjeta Svete, Ivana Keržič, Cecilija Semrov; Antonija Rudolf 30c; Jedert Puntar 25c.

3. Kolekta raznih jolietjskih kolektorjev in kolektorice za veliki zvon bo priobčena, ko bo vsa skupaj.

. Iz raznih krajev smo prejeli:

Po \$100.00 za opravo sobe: Mrs. Strejak, Chicago, Ill., Mrs. Mary Lenicki, Chicago, Ill., Julija Palale, Chicago, Ill. Vse tri Lovakinje iz Chicage.

\$80.00: Mrs. Mary Helegda, Chicago, Ill. (Slovakinja) za ciborij.

Po \$25.00: Gross & McCowan Lumber Co., Joliet, Ill. za zvonove, Rev. John Blažič, Leckrone, Pa., Slovaška ženska Jednota, Reading, Pa., Slovaško žensko društvo Marije Lurdske, Joliet, Ill.

\$24.00: Družina F. A. Požun, Johnstown, Pa.

\$20.00: Jennie Gaspari, Cleveland, O. \$15.00: Rev. John Schiffreer, Chisholm, Minn.

Po \$10.00: Mrs. Tereza Bregantič, Chicago, Ill. za r. Uršulo Tonija, Mary Hrušovský, Pueblo, Colo., za r. Stefana Zorichak, Youngstown, O., Rev. Mihalej Golob, Bridgeport, O., Frank Opeka, Waukegan, Ill., Mrs. Koščak, Chicago, Ill. za r. Martin Koščaka, Sisters of St. Francis, St. Anthony Hospital, Chicago, Ill., Rev. George Trunk, Leadville, Colo., Ivana Poje, New York, N. Y., Mary Wolf, New York, N. Y., Antonija Glaz, New York, N. Y., za r. Apolonijo Tome, New York, N. Y., Ana Chesnik, Manville, N. J., Joseph Holla, Chicago, Ill., Društvo Marije Vnebovzete, slovaške ženske Jednote, Chicago, Ill., Rose Ovca, New York, N. Y., Vincenc Ovca, New York, N. Y., Fanny Snyder, New York, N. Y., Mary Barle, Waukegan, Ill., Francis Zorko, Sheboygan, Wis. za r. Pavel Lesko, Chicago, Ill., Slovaški tretji red župnije sv. Mihala, Chicago, Ill., Miss Ana Madeja, Chicago, Ill., Andrew Dzurko, Joliet, Ill., Frank Sherca, Sheboygan, Wis.

\$7.00: Osada sv. Cirila a Metoda, Chicago, Ill.

Po \$5.00: Neimenovana, Bradley, Ill.; Joseph Masura, Chicago, Ill.; Neimenovana, Joliet, Ill.; Frank R. Sterbenc, Laurium, Mich., Antonija Grdina, Cleveland, O. za sv. Terezijo O. J.; Tereza Sinkovec, Chicago, Ill. za ang. mizo.

Po \$3.00: Rudi Povžek, Joliet, Ill.; Mary Novak?, Greaney, Minn. za posteljo.

Po \$2.00: Anton Bakše, So. Chicago, Ill.; Mary Tomec, New York, N. Y.;

Ivana Flek, Greaney, Minn. za posteljo; Alojzij Darovic, Chicago, Ill.; Neimenovan.

Po \$1.00: Mrs. V. Ruppe, Brooklyn, N. Y.; Frances Tomsha, Valley, Wash.; Jos. Smerekar, Harrietta, Mich.; Mary Novak, Greaney, Minn.; Mrs. Terselič, Chicago, Ill. za ang. mizo; Klara Blaes, Joliet, Ill., Tony Squah, E. Pittsburg, Pa.; Mary Antalek, Chicago, Ill.

OPOMBA: Da to oglašanje ne zavzame preveč prostora, bomo prihodnjič nadaljevali. Na to opozarjamo zato, da kedo ne bo mislil, češ mojega daru ni notri, ali se je zgubil, ali ni bil vpisan. Če ga prihodnjič ne bo, nam pišite. Tudi kolekto ob priliki blagoslovljenja bomo ob času priobčili.

ZA SVEČKE SO POSLALI.

Ana Klobučar	.....\$ .25
Chas F. Krapecek	..... 5.00
Marko Vanic	..... 2.00
Ana Primožič	..... 5.00
Mary Kraker	..... 5.00
Toni Squah	..... 5.00
Maria Klimek	..... 5.00
Maria Kisir	..... 2.00
Johana Varsek	..... 5.00
J. J. Roach	..... 5.00
John Burgstaler	..... 2.00
Math Zakrajsek	..... 2.00
Frances Markol	..... 1.50
Lucija Ursich	..... 1.00
Geo Loparetz	..... 1.00
Ana Smolej	..... 1.00
Mary Kolman	..... 1.00
Mary Flajnik	..... 1.00
John Pilat	..... 1.00
Johana Artach	..... 1.00
Ursula Mesec	..... 1.00
Josephina Mesec	..... 1.00
John Burgstaler	..... 1.00
Rogina Lenhart	..... 1.00
John Nemgar	..... 1.00
John Pelhan	..... 1.00
Barbara Strucel	..... 1.00
Ang. Klobucar	..... 1.00
Mary Klobucar	..... 1.00
Frantiska Kabich	..... 1.00
John Klobuchar	..... 1.00
M. Petek	..... 1.00
T. Kiral	..... 1.00
Johana Filipeich	..... 1.00
Math Zugel	..... 1.00
Neža Seliskar	..... 1.00
John Udovich	..... 1.00
G. Secksnider	..... 1.00
D. E. Jette	..... 1.00
Maria Beckaj	..... 1.00
M. C. Summers	..... 1.00
Jos. Justin	..... 1.00
Frances Orazen	..... 1.00
Helena Zore	..... 1.00
Marija Justin	..... 1.00
Mary Stukel	..... 1.00
Ema Mirko	..... 1.00
Agnes Xeller	..... 1.00
H. Wicmandy	..... 1.00
E. Riorden	..... 1.00
J. Vavsek	..... 1.00
V. Vavrincec	..... 1.00
A. Mlebak	..... 1.00
T. J. Miller	..... 1.00
Marg. Kocevar	..... 1.00

T. R. Sulzer	..... 1.00
M. Wrenn	..... 1.00
Frantiska Bron	..... 1.00
Kath. Hladnik	..... 1.00
M. A. Kegler	..... 1.00
Dorothy Dulivan	..... 1.00
A. Struna	..... 1.00
L. Pozarelli	..... 2.00
Ana Banks	..... 3.00
Johana Kirn	..... 5.00
M. Mestek	..... 1.50
And. Morval	..... 1.00
Jos. Samotorcan	..... .50
Maria Plautz	..... .50
Maria Kukal	..... .50
Barb. Omahne	..... .50
Ant. Shraj	..... .70
Anna Jakse	..... .25
Ana Klobucar	..... .25
M. Mestek	..... .25
A. M. Pavlin	..... .25
M. Vorgal	..... .25
Rozaloe First	..... .25
Anna Premrl	..... .20
Patric Murphy	..... .20
U. Babich	..... .20
John Kany	..... .30
Ana Schwah	..... 1.00

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA:

Po \$10.00: John Petrovič ml. Chicago, Ill. iz Clevelanda sledeči:

John Svete, Anton Zakrajšek, Rudolf Otoničar, Frances Zakrajšek.

\$5.00: Mary Princ, Cleveland, poprej je že dala \$2.00.

Udeležencem našega slavlja v Lemontu dne 14. junija naznanjamo, da nas je pred cerkvijo fotograf prav dobro zadel. Zdaj pa piše koliko slik bomo naročili. Ker so te precej velike in radi tega tudi dražje, jih nočemo naročiti na slepo srečo, ampak bi radi prej vedeli koliko bo odjemalcev. Mi pri tem nočemo iskati nikakega dobička. Cene, ki jih je fotograf nastavljal so sledeče: Če naročimo 50 bodo po \$1.10; če pa samo 25 bodo po \$1.25. Prosimo, da bi se dotični, ki jih žele imeti kmalu oglasili. Oni, ki so stali bližje "porča" odkoder je fotografiral, so jako dobro zadeti, bodo tedaj imeli lep spomin na to slavnost. Naročila pošiljajte na:

Franciscan Fathers

P. O. Box 443

Lemont, Illinois.

RAZNO.

Brooklyn, N. Y.: — Nekoliko oseb me je že vprašalo, da naj Vam pišem, zakaj ste prenehali z vpraševalnim koticom, ki se nam je toliko priljubil in je bil tako zanimiv? V imenu več vaših naročnikov Vaš prosim, da zopet začnete z njim.

K. S.

Odgovor: — S koticom smo prenehali iz več vzrokov. Eden med njimi je bil, ker se še dobro spominjate, kako smo bili pred leti ravno radi tega kotička v "kotichek postavljeni" in preganjani in do bro tepeni. Vendar, ker niste edina, ki prosite za ta kotichek, naj bo, bomo vsaj od časa do časa vprašanja naših naročnikov odgovarjali javno, mesto v pis-mih. Seveda, prepričani smo, da z odgo-vori marsikdo ne bo zadovoljen, ker se med nami ne sme resnice povedati, ne da bi potem od kod ne priletelo poleno.

1. Vprašanje: — Dana mi je naloga, da naj jo rešim: Kateri praznik je večji, ali rojstvo Gospodovo ali njegovo vsta-jenje, ale Božič ali Velikanoč? Sem odgovorila, da sta oba enaka. Dotičnik mi je pa rekel, da misli, da je Velikanoč večji praznik in bolj svet, kajti na ta dan smo bili odrešeni. Jaz sem pa trdila, da je Božič, ker ko bi ne bil rojen, bi tudi ne bil mogel trpeti, od smrti vstati. **K. S.**

Odgovor: — Obžalujem, Vaš prijatelj ima prav. Res je, kar trdite Vi. Vendar tu je vprašanje o svetosti in važnosti praznika. Velikanoč, vstajenje Gospodo-vo je večji in svetejši praznik, kakor Bo-žič. Zato ga sveta cerkev praznuje skoro 14 dni. Od svetne do bele nedelje. Kris-tus je bil rojen za to, da bi nas odrešil. In ker se je ta praznik praznoval celo noč, od velike sobote zvečer do nedelje zjutraj, s tolikimi slovesnostmi, se ime-nuje ta praznik VELIKA noč, božič pa samo bog-ič.

2. Vprašanje: — V naši cerkvi se je oznanilo, da je "Ave Maria" pisala bog-okletno, ker je pisala, da je Marija "še le sedaj prišla sem v Ameriko k nam," kakor ste pisali, ko ste slovesno uposta-vili podobo Breziške "Marije Pomagaj." Kaj pravite na to?

Odgovor: — Prav zajprav nič. Kaj naj pa rečemo? Deset tisoč katoliških Slo-vencev, naših čitateljev nas je razumelo. Kdor hoče pa dlake cepiti, pa naj jih! Odgovorimo samo z vprašanji: Ali je bo-gokletno, ko sveta cerkev vsako leto praznuje "advent" z — prihodom Gospodov in kliče: "Pridi! Pridi, t. j.: prihodi!" Saj je že tu. — Ali je bogokletno, ko obhajamo vsako leto božji grob in "Je-zusa polagamo po cerkvah v grob?" Saj ne more več umreti. Vsako leto slovesno obhajamo njegovo vstajenje. Vsako le-to kličemo: "Pridi, pridi Sv. Duh!" Zakaj molimo: pridi k nam tvoje kraljestvo? Je tudi bogokletno, ko so na Francoskem slavili, da je Bog prišel nazaj na Fran-cosko, ko je država sklenila mir s cer-kvijo? Ali je bogokletno, ko pišemo, da je škof Jeglič dal Slovenski Jezusa v Presv. Zakramentu, ker je razširil češče-

nje presvetega Rešnjega Telesa. . . ? Le ne bodimo dlakocepil!

ZAHVALA.

Presrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Ani za uslišano prošnjo in za-to prilagam \$1.50 v podporo lista A. M. **Uršula Muren** iz Pittsburga.

Dolžnost me veže, da se javno zahva-lim Preblaženi Devici Mariji za uslišano prošnjo. Vsem pa svetujem, da ako po-trebujejo pomoči, naj se zaupno obra-čajo do Nje, ki bodo gotovo uslišani. Pri-loženo prilagam \$5.00 za podporo pri ta-ko priljubljenem listu "Ave Maria."

S spoštovanjem ostajem

Neimenovana.

MAŠE:

- 20 sv. maš Frank Sajovic, Cleveland, O.
- 10 sv. maš za zdravje otrok: Katarina Hanak Olyphant, Pa.
- 5 sv. maš v zahvalo Mariji Pomagaj: Jakob Wahčič, Cleveland, Ohio.
- 5 sv. maš za ranjce: Patrick Brogan, Shenandoah, Pa.
- 5 sv. maš za razne namene: Katari-na Hladnik, No. Chicago, Ill.
- 4 sv. maše za ranjce: Ana Terlep, Frontenac, Kans.
- 3 sv. maše v zahvalo Mariji: Jakob Wahčič, Cleveland, Ohio.
- 3 sv. maše v č. Mariji za zdravje: Frank Zalokar, Cleveland, Ohio.
- 3 sv. maše v č. Mariji Pomagaj: N. N. Rockwood, Pa.
- 3 sv. maše na dober namen: George Pekar, Pittsburgh, Pa.
- 3 sv. maše za ranjce: Maria Grigerek, Webster, Mass.
- 3 sv. maše na dober namen: George Pekar, Pittsburgh, Pa.
- 2 sv. maše na čast Mariji Pomagaj: Mary Ratey, Waukegan, Ill.
- 2 sv. maše na čast Mariji Pomagaj, Jennie Habjan, Waukegan, Ill.
- 2 sv. maše na dober namen: Ana Ma-čerol, Cleveland, Ohio.
- 2 sv. maše v dober namen: Katie Pir-halla, Jessup, Pa.
- 2 sv. maše po namenu: Maria Zaletel, Lorain, Ohio.
- 2 sv. maše na dober namen: Katie Chonko, Brooklyn, N. Y.
- 2 sv. maše na č. Mariji: Roza Pre-logar, Cleveland, Ohio.
- 2 sv. maše na č. Mariji za zdravje: Mr. Stariha, Dollar Bay, Mich.
- 2 sv. maše na dober namen: John Flo-rek, Chicago, Ill.
- 2 sv. maše za duše v vicah: Ana Dronk Chicago, Ill.
- 2 sv. maše za ranicega očeta: George Spisak, Pittsburgh, Pa.
- 2 sv. maše v zahvalo za zdravje: Ama-lia Pavlich, New York.
- 2 sv. maše na dober namen: Maria Bjel Sugar Creek, Mont.
- 1 sv. maša na dober namen: Ana Gerč-man, Forest City.
- 1 sv. maša na dober namen: Ana Bo-

žič, Export, Pa.

1 sv. maša na dober namen: Barbara Omahne, Mulberry, Pa.

1 sv. maša za ranjce stariše: Frank Sajovic, Cleveland, Ohio.

1 sv. maša na čast Mariji Pomagaj; 1 sv. maša za srečno zadnjo uro; 1 sv. maša za ranjce stariše. Helena Peternel, Rice, Minn.

1 sv. maša na dober namen: Anton Weis Mt. Calvary, Wis.

1 sv. maša za zdravje: Susana Staka, Willkes Barre, Pa.

1 sv. maša na čast žalostni M. B.; 1 sv. maša na čast vsem Svetnikom; 1 sv. maša za duše v vicah. 1 sv. maša za ranjcega Matha Slovak; 1 sv. maša na čast Jezusovemu Srcu, Maria Slovak, To-rentum, Pa.

1 sv. maša za verne mrtve: Maria Slo-vak, Torontum, Pa.

1 sv. maša v zahvalo na čast Mariji: 1 sv. maša za sina N. N.: Ana Plemel, Northome, Minn.

1 sv. maša na dober namen; 1 sv. ma-ša za sina N. N.: Ana Blahunka, Whit-ing, Ind.

1 sv. maša v čast Materi Božji: Mary Mestek, Cleveland, O.

1 sv. maša v čast Mariji v zahvalo: Karolina Bratkovič, Sharon, Pa.

1 sv. maša v čast Mariji za zdravje: Frances Plautz, Highland Park, Mich.

1 sv. maša v zahvalo Mariji: Marjeta Zupanc, Cleveland, O.

1 sv. maša za ranjce Klimko: Ana Kiel, Johnstown, Pa.

1 sv. maša na čast Mariji: Ana Bla-hunka, Whiting, Ind.

1 sv. maša za umr. Jožefa Čerčik: Ma-ry Skube, Forest City.

1 sv. maša v zahvalo Mariji; 1 sv. ma-ša v čast sv. Antonu: Johana Flake, Greeney, Minn.

1 sv. maša na dober namen: Tony Squah, Pittsburgh.

1 sv. maša za ranjco mater: Mary Kli-mek.

1 sv. maša za ranjco mater: P. Ka-rabinos.

1 sv. maša v č. Mariji: Ivana Kastelic, Eveleth, Minn.

1 sv. maša za duše v vicah: N. N. Barberton.

1 sv. maša za zdravje: Apolonija Ka-rabre, Chicago.

1 sv. maša v č. Mariji P.: F. Tom-šič Strabane, Pa.

1 sv. maša za srečno zadnjo uro; 1 sv. mašo za blagoslov božji; 1 sv. maša za zgubljen denar: A. Zecher, Pittsburg.

1 sv. maša n. č. Lurški Mariji: Frank Murn, Calumet.

1 sv. maša za ranjce Jurija & Marijo Tutka; 1 sv. maša za ranjco Rozalijo Nemtušak: John Dronk, Chicago.

2 sv. maše za družino Johna Drank, Chicago.

1 sv. maša za na Brezje k M. Pomagaj; 1 sv. maša za zdravje bolne hčer-ka: Jos. Jakša, New Duluth, Minn.

1 sv. maša v č. Mariji P.: Marjeta Mestek, Cleveland, O.

1 sv. maša v č. Mariji P.: Ivana Merkun, Cleveland, O.

1 sv. maša za zdravje: Maria Klemenčič, Cleveland, O.

1 sv. maša za zdravje: Antonia Glatz, New York.

1 sv. maša za zdravje: Mary Aufderklam, St. Mari's, Pa.

1 sv. maša na dober namen N. N. Whiting, Ind.

1 sv. maša na č. Mariji P.: Ema Pakiž, Chisholm, Minn.

1 sv. maša č. Kraljici Majnika: M. Krašovec, Pueblo.

1 sv. maša za zdravje: Mary Gornik, Cleveland.

1 sv. maša n. č. Mariji P.: Mary Grahek, Milwaukee, Wis.

BREZJE — LURD.

1 sv. maša za na Brezje: Ana Pierce, Canon City, Colo. in Ana Trlep, Frontenac, Kans.

1 sv. maša v Lurdu za zdravje: M. Luzar, Indianapolis, Ind.

1 sv. maša v Lurdu: Marija Maček, Moon Run, Pa.

2 sv. maše na Brezjah: M. Bajuk Greenville, Pa.

2 sv. maše v Lurdu: Mary Culik, Joliet, Ill.

1 sv. maša na Brezjah: Fani Kristan Morristown, N. J.

Darovi A. M. od nov. do apr.

Po \$6.50:

A. Furman, Johnstown, Pa.

Po \$5.00:

Mrs. Frances Svet, Braddock, Pa., Mrs. Jennie Cheplak, Canonsburgh, Pa.

Po \$3.25:

Louis Blažič, Leckrone, Pa.

Po \$3.00:

G. Spehar, Crested Butte, Colo.

Po \$2.50:

Kath Hebein, Iron Mountain, Mich. Marv Home, Bridgeport, Ohio.

Po \$2.00:

Gertrude Lindič, New York, N. Y., Andrej Pogačar, Lorain, Ohio, Mary Anzelc, N. Duluth, Minn., A. Nemanič, E. Pittsburgh, Pa., Franciška Russ, Cleveland, Ohio, A. Kraniec Barberton, O., A. Gershman, Forest City, Pa.

Po \$1.50:

Marija Rejc, Pierce, W. Va., Mary Babich, Rauch, Minn., Frank Erjavec, Modadore, Ohio, Helena Dolgan, Spanoler, Pa., Marija Troje, San Francisco, Calif., Miss Muren, Pittsburgh, Pa.

Po \$1.25:

Ana Susman, Canon City, Colo.

Po \$1.00:

Mary Zore, Olyphant, Pa., Joseph Bernot, Cleveland, Ohio, Neimenovana, Crested Butte, Colo., Mary Gorc, Springfield, Ill., John Lahainar, Thomas, W. Va., M. Šivit, Forest City, Pa., Marija Pavlešič Ambridge, Pa., J. Meglen, Pueblo, Colo., Frances Orazem, Cleveland,

Ohio, M. Mestek, Cleveland, Ohio, M. Ursich, Chicago, Ill., Mary Sircelj, Sheboygan, Wis., Neimenovana, Sheboygan, Wis., Tony Squah, Iselin, Pa., M. Jakopin, Cleveland, O., Marija Zaletel, Lorain, Ohio, John Widerwol, Cleveland, Ohio, Mary Pogačnik, Lorain, Ohio, Ana Bregar, Forest City, Pa., Joe Planinšek, Forest City, Pa., H. Jereb, Lloydell, Pa., Johana Rjavec, Brooklyn, N. Y., Mary Novak, Greaney, Minn., Katarina Bajuk, Soudan, Minn., B. Dolinar, Imperial, Pa., Marija Gersich, Chisholm, Minn., A. Kompare, Lorain, Ohio, Amalia Kochevar, Pueblo, Colo., Antonetta Jakopič, Cleveland, Ohio, Paul Jamnik, Imperial, Pa., K. Pogorelc, Lorain, Ohio, Johan Zaletel, Oregon City, Pa., Marko Plut, W. Allis, Wis., Mrs. M. Hegler, McKinley, Minn., F. Sajovic, Cleveland, Ohio.

Po 75c.:

S. Zerdin, Chicago, Ill.

Po 50c.:

A. Skubic, Ely, Minn., Mike Kobe, Whiting, Ind., Marija Jarnevič, Johnstown, Pa., John Progar, Whiting, Ind., Tony Squah, Iselin, Pa., John Zeitz, Flushing, Ohio., Fannie Terbežnik, Cleveland, O., Anton Sircelj, Chicago, Ill., Barbara Strucel, Calumet, Mich., Neža Gorc, So. Wilmington, Ill., Lawrence Grošel, Joliet, Ill., Mrs. M. Pogačnik, Lorain, O., Mary Vokač, Cleveland, Ohio, Dorothy Orazem, Cleveland, Ohio., Mary Tomažič, Forest City, Pa., Ana Brula, Soudan, Minn., Ana Sasek, Heron, Mont., J. Stare, Cleveland, Ohio, Anton Stiglič, Sheboygan, Wis., Ana Sterk, Dollar Bay, Mich., A. Nemanič, N. Braddock, Pa., Mary Kremžar, Cleveland, Ohio, Helena Marn, Ely, Minn.

Po 25c.:

Francis Lesar, Willard, Wis., Francis Kocki, Soudan, Minn.

Johana Kirn, Waukegan, \$10.00; Jožef Raushel, Virginia, Minn. \$5.00; Rev. A. P. Podgoršek, Ellinwood \$5.00; Pavel Jamnik, Imperial \$5.00; Frank Tomažič, Chicago, \$5.00; Jožef Osterman, Baraga, Mich. \$2.00; Sestra M. Ferdinanda, Joliet \$6.00; Agnes Kos, New York \$3.00; Agnes Schmuck, Cleveland \$5.00. John Kumar, Chicago, \$2.00; Tony Squah, E. Pittsburgh \$1.00; N. N., Rockwood, Pa. \$1.00; Frank Košir, Norwood, Clev. 50c; N. N., Barberton, O. \$2.00; F. Mohorčič, Strabane, Pa. \$1.00; Betti Jager, Green River, Wyo. 50c; Terezija Gorenčič, Cleveland, \$1.00; Clara Blaes, Joliet \$1.00; Elize Skraba, Greaney, Minn. \$1.00; Mat. Tekavec, Cleveland 50c; A. Poparec, Joliet, \$1.00 N. N. \$1.00; Peter Krella, E. Helena, Mont. 50c.

\$10.00: Mihael Kobal, Chicago, Ill., Johana Kirn, Waukegan, Ill.

\$6.00: N. N. Joliet, Ill.

\$5.00: Agnes Schmuck, Cleveland, O., Frank Tomažič, Chicago, Ill., Povel Jamnik, Imperial, Pa., Rev. A. P. Podgoršek, Ellinwood, Kans., Josef Raushel, Virginia, Minn.

3.00: Marjeta Svete, Forest City, Agnes Kos, New York.

\$2.00: John Kumar, Chicago, Joseph Osterman, Baraga Mich., N. N. Barberton, O.

\$1.00: J. Bidkia, New York, (St. Francis Magazine), Tony Squah, N. N. Rockwood, Pa., Tereza Gorenčič, Cleveland, O., Clara Blaess, N. N., Elizabeta Skraba, Greeney, Minn., A. Loparec, Joliet, Ill.

Po 50c.: Betty Jager, Green River, Wyo., Peter Krella, East Helena Mont., Frank Košir, Cleveland, O., Mary Swan, Valley, Wash.

Za Novo Stifto pri Ribnici (sv. maše). Neimenovana iz Chisholm, Minn. \$2.00.

Joliet, Ill. \$10.00 za Apostolat Neimenovana.

ZA BLAŽENO TEREZIJO.

\$2.50: Mary Skulj, Cleveland, Ohio.

DAROVI ZA SS. KARMELIČANKE.

Mrs. Frances Kastelc, Soudan, Minn. je nakolektala v ta namen, kakor smo že poročali \$16.90. Naj danes sledijo imena posameznih darovavcev in darovi:

Darovali so:

a. \$1.00: Neimenovana.

b. Po \$1.00: Ter. Stefanič, Barbara Nemanič, Neimenovana, Helen Zobec, Mary Skala, Mary Klun, Frances Gornik.

c. \$0.75: Ana Tkavec.

d. Po \$0.50: Frances Kastelc, Margaret Zupančič, Neimenovana, Barbara Svajgar, Matilda Oblak, Mary Zalr, Ter. Jmnik, Mary Vajda, Rose Grahek, Jr. Julija Stojnič, Anton Zobec, Antonija Frtun.

e. Po \$0.25: Ivan Peče, Anton Stetnič, Josepha Erchul, Mary Spolar, Kat. Bajuk.

f. \$0.20: Math Nemanič.

g. Po \$0.10: Jerica Stepan, Ignac Korelc.

Od drugod smo prejeli v isti namen:

a. \$10.00: Neimenovana, Cleveland, O., da bi SS. molile v njen poseben namen.

b. \$5.00: Rel. Fr. Thomas, O. S. B., St. Vincent, Pa.

c. Po \$1.00: Agnes Urajnar, Indianapolis, Ind., Antonija Sluga, Chicago, Ill., Frances Loushin, Soudan, Minn.

d. Po \$0.50: Mrs. Molek, Forest City, Pa., Mary Edenc, Forest City, Pa.

e. Po \$0.25: Alojzija Oven, J. Planinšek, J. Rižnar, Vsi trije iz Forest City, Pa.

50c. Maggie Morgal, Tioga, Wis.

Štirinajst dni preb ožičem sem poslal, kar se je bilo dotlej nabralo. Nekaj nad tri tisoč dinarjev je zneslo v jugoslovanski valuti. Kakor vedno se je tudi topot M. priorica takoj lepo zahvalila. Mej drugim mi piše: Ali ni čudno, prav z isto pošto sem prejela nek račun za nad 3000 Din. Sv. Jožef, pod čegar mogočnim varstvom smo in imamo toliko zaupanja nanj, res naravnost čudežno skrbi za nas.